

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2023

Květen 2023

Obrat'te se na naši nebeskou Mámu

Druhou květnovou neděli jaksi citlivěji vyslovujeme našim maminkám slovo „děkuji“. Ať už je ještě naše máma tady s námi, nebo nás už předešla ne věčnost, svěřme ji do rukou té nebeské.

Existence mámy dává našemu chladnému světu naději, že existuje čistá láska. Vztah mezi matkou a dítětem je bez pochyb nejkrásnější vztah. Přestože písničky více opěvují mileneckou lásku a ať už je láska mezi dívkou a chlapcem jakkoli krásná, dobrá a milá, přece je jen trochu i sobecká, neboť muž a žena si navzájem způsobují velké štěstí. Máma miluje své dítě, i když celou noc kvůli němu nespí, i když ho musí „zavánějící“ přebalovat či když pro něj nedokáže únavou stát na nohou, a přitom nemá v srdci ten oheň vášně jako ve vztahu muž a žena. Nemá žádné krásné romantické chvíle, a přece je její láska silnější. Vytváří v rodině emocionální azyl. Když otec pokárá dítě za rozbité okno a z principu spravedlnosti žádá snížit kapesné, máma ze soucitu přece jen vsune do rukou plačícího dítěte něco sladkého. A když ono vyroste, je teenager a v teenageru své samostatnosti už mámu nechce, ať si vzpomene, že kdysi ji měl tak moc rád, že s ní chodil i na záchod. Ačkoli je člověk už dospělý, máma za něj nepřestává bojovat. Viděl jsem obraz umělce, který nepodal velmi dobrý výkon. Když skončil a v sále se rozsvítilo, nebyl tam už nikdo. A přece v první řadě stála jeho máma a nadšeně mu tleskala. V Ježíšově příběhu matka

Zebedějových synů nemá problém pro ně vybavovat nejlepší místa v nebeském království. Nemyslí na vlastní ponížení ani na vlastní budoucnost (srov. Mt 20, 20-23). Po smrti mámy vzniká emoční trauma, které se nedá ničím zaplnit. Proto se s námi Bůh podělil o Mámu Marii, nebeskou Mámu, která se k nám chová se stejnou láskou jako ta naše pozemská.

I sám Bůh má Mámu

Jsou lidé, kteří mají velmi tvrdý obal. Je to jejich způsob ochrany před nebezpečným světem. Avšak i jejich srdce roztaje při setkání s mámou. I ten nejvíce nepřístupný člověk potřebuje objetí. Bůh, který je přece šťastný sám v sobě a je dokonalý, si zvolil způsob života, kde i on má v Ježíši Mámu. Máma Maria byla Ježíši nejbližší. Boží Syn to neměl s lidstvem snadné. Jeho role byla náročná a důležitá. Jistě jako Bůh byl dokonalý, ale jako člověk prožíval i omezení, únavu, stres a strach. Neměl ani partnerský vztah se ženou, kde by si mohlo jeho srdce odpočinout. Učedníci nerozuměli jeho poslání, jeho smýšlení, byli spíše jako děti, které musel učit, než jako přátelé, o které by se mohl opřít. Právě u své Matky našel pramen, kde mohl být sebou samým. S ní měl vztah, který mu dodával sílu k jeho poslání. Nejhezčí dar, který dal lidstvu, byl, že se o její srdce podělil. Na kříži ji prostřednictvím Jana předává za Mámu nám všem. V ní od té doby mohou lidé všech dob, vyznání a ras najít Mámu. Proč je to důležité? Lidské srdce je budováno tak, že potřebuje mateřský dotek. Nenahradí jej přátelství či partnerský vztah, ani si jej člověk nemůže vyprodukovat sám. Kdy jsme se naposledy cítili v bezpečí? Když jsme s důvěrou odpočívali - v náručí mámy. I jako dospělí potřebujeme tyto duchovní endorfiny, které ze života dělají svátek.

Proč zrovna květen?

Panně Marii je zasvěcený měsíc květen. Během tohoto období na ni mimořádně myslíme a v kostelech jsou zvláštní pobožnosti k její úctě. Proč vlastně právě květen? Květen je lásky čas. Po dlouhé zimě a opatrném jaru přichází konečně skutečné teplo, slunce a příroda se probouzejí do své plné krásy. Pro člověka je přirozené, že jeho srdce začne tehdy také kvést. Jsme více otevření pro lásku a její ovoce. Je ideální zachytit otevření srdce a nasměrovat jej na Pannu Marii, která

je pokladem lásky. Zamilovanost je přirozený stav, kdy jsme okouzleni druhým člověkem a jeho přítomnost nám přináší radost. A když tento stav přineseme k Marii, ona ho pozvedá do ještě vyšší úrovně lásky, která chce dělat šťastným toho druhého.

Máma je jediný člověk, ve kterém bijí dvě srdce

Když je žena v očekávání dítěte, v jejím nitru bijí dvě srdce. Tento výjimečný stav nelze nikým a ničím napodobit. Je předobrazem toho, jak máma žije pro své dítě a stále ho nosí ve svém srdci. Také Matka Maria nese nás a naše vlastní křehké srdce ve svém srdci, které se už těší z nebeské domoviny. Rozumí našim bojům, výzvám, strachům, skrytým a nenaplněným touhám. V jejím srdci bije srdce každého z nás. Ona nejlépe rozuměla Ježíši, neboť ho nosila pod srdcem a chránila jeho srdce. Po jeho narození mu byla oporou, přítelkyní, doprovázela ho v jeho poslání. Máma je to nejlepší ze stvořitelské nabídky.

Rozmanitost Boží stvořitelské činnosti je obdivuhodná. Všechno, co vychází z jeho ruky, je hodno úcty. Když čteme Písmo svaté vidíme, jak postupně Bůh přechází od neživých předmětů k přírodě, pak ke zvířatům, nakonec k muži, dále k ženě, která je symbolicky stvořena z jeho žebra - to, co měl muž jako nejlepší, z hlubin jeho srdce vychází žena a máma zůstává jako královská koruna na vrcholu stvoření. Lidově řečeno, je to nejlepší, co Bůh mohl světu nabídnout. V Marii přicházejí všechny mateřské rysy ke své dokonalosti. Je vzorem a pomocí pro všechny mámy.

Maria je dokonalá Máma

Naše nebeská Máma Maria má v sobě to nejlepší, co se v lidstvu nachází. Je mámou, ženou, zároveň dokonale blízkou osobou pro Ježíše. Její láska, péče a zájem se rozprostírají na nás všechny. Proč ji pak všichni nepřijímají se stejným nadšením? Problém je, že většina věřících lidí má své vlastní kulturní pozadí, vlastní způsob myšlení, respektive způsob, jak se jejich víra navenek projevuje, není stejný. Toto nemusí vyhovovat všem. Maria chce být Maminkou všech, proto se „přizpůsobuje“ prostředí, ve kterém se nachází. Proto máme tak mnoho „Marií“ - Fatimská, Lurdská, Medžugorská, dokonce i u nás Sloupská, Křtinská.

Je to jako v rodině. Máma u dětí s různými povahami upravuje svůj komunikační styl s každým individuálně, neboť mu chce být blízko. Rozdílně se bude chovat k malému dítěti, které ji všude následuje a je na ní závislé, jinak k dospívajícímu, který se chce osvobodit a má fázi, že mámu nechce ani vidět, a odlišně k dospělému dítěti, které už má vlastní rodinu, vlastní život. Avšak všechny má ráda stejně. Tento přizpůsobený styl komunikace umí zvládnout jen ona. A Matka Boží není žádnou výjimkou, právě naopak, je mistrem komunikace. Nikdo jiný se neumí kvůli svým milovaným tak přizpůsobovat. Otec bude vždy otcem a vždy bude stejný. Ale máma má tak citlivé, jemné a pozorné srdce, že ví přesně, jak vést dialog s každým svým dítětem. Umí se vžít do jeho světa.

Různé formy úcty k Marii

Vztah k Panně Marii má spoustu barev. Myslím, že ani ona sama by si nepřála, aby to bylo jednobarevné. Jsou lidé, kteří mají v oblibě modlitbu posvátného

růžence, litanie, pobožnosti, ale znám i mnoho dobrých lidí, kterým se nelíbí tyto formy modlitby a jejich vztah k Marii se projevuje jiným způsobem. Mluví s ní, důvěřují jí, vyhledávají k ní duchovní spojení. Neznamená to, že když někdo neumí najít radost v modlitbě posvátného růžence, už není mariánský ctitel.

Je velmi nebezpečné nutit lidi, aby šli k Marii stejnou cestou. Za posledních sto let se Maria zjevovala na četných místech po celém světě. Mnoha lidem to pomohlo, ale jsou i skupiny, kterým to nevyhovuje. Učitelství Církve se moudře vyjádřil, když schválil tyto formy úcty pro ty, kterým to na duchovní cestě pomáhá, ale nezavázal ty, kterým se to nezamlouvá. Když vejdem do obchodu s náboženskými devocionáliemi, zobrazení Marie jsou dělána jakoby pro jednu specifickou skupinu. Ať nás to nemate, pokud se nám nelíbí. My máme právo jít k Marii vlastní cestou. Paní ve zralejším věku bude určitě k Ježíšově Matce přistupovat jiným způsobem než mladá dospívající dívka. A pokud ta paní má velké, štědré srdce, nebude svou vnučku nutit modlit se každý den růženec a líbat kýčové obrázky, ale povede ji k vnitřní úctě a lásce k Marii a k tomu, aby si sama zvolila způsob, který ji k ní nejvíce přibližuje, musíme si dát velký pozor, abychom cestu k naší nebeské Mámě druhým nekomplikovali, ale usnadňovali, je to přece Máma nás všech.

Rozumí Maria i mně osobně?

Vztah k Marii se nevyčerpává pomodlením se posvátného růžence a účasti v kostele na májové pobožnosti. Jistě, jsou to všechno dobré věci, prospěšné pro náš duchovní život, ale nemůžeme si jen díky nim „odkliknout“, že jsme mariánští ctitelé. Vztah k Marii – jako každý kvalitní vztah – musí mít hluboký osobní základ, musí se dotýkat nás jako osoby. Co nám a našemu životu může říci žena, která žila před 2000 lety a kterou jsme fyzicky nikdy nepotkali? Vytvořením duchovního spojení v ní můžeme rozpoznat Mámu, která rozumí i běžným věcem našeho osobního každodenního života. Nemůžeme ji izolovat jen jako sochu za kostelní zdi. Kdybychom měli odvahu svěřit jí svůj život, zakusili bychom hloubku její mateřské lásky i pro nás. Musíme se odosobnit od všech forem mariánské úcty, které jsou nám nesympatické, a na druhé straně dopřát je těm, kterým vyhovují. Jsou to všechno jen prostředky. Cílem je poznat v Panně Marii naši Mámu. A nejen naši, ale i moji osobně. Věřte mi, život bude mnohem krásnější. Život by byl příliš chladný, syrový a tvrdý bez mámy.

Náš náboženský život by byl bez Marie velmi ochuzený. Musíme si k ní najít osobní cestu. V tichu nejprve poznejme sami sebe. Jaká jsem povaha? Extrovert, introvert? Aktivní, pasivní? Mladý, starší? Je to důležitý první krok, neboť až potom najdu formu úcty k Marii, která mi „sedne“ a přinese i ovoce. Tišší kontemplativní typy asi sáhnou po růženci, neboť je tato stále se opakující forma modlitby uklidňuje. Tradiční dámy možná půjdou do kostela na mariánské litanie, neboť přítom je to pro ně i společenská událost setkat se, popovídat a něco nábožného pro své srdce vykonat. Mladí lidé asi budou hledat osobní kontakt rozhovoru nebo nějakou dobročinnou „akci“ spolu s Marií. Oni dlouho sedět a monotónně něco opakovat nevydrží – a je to v pořádku. Mají jiný svět. Není důležité jak, ale zda. Potřebujeme Marii v našem životě. Nestydíme se za způsob, který nás k ní přivede nejrychleji.

(podle KN)

Mravní hodnotu člověka můžeme posoudit podle toho, jak si cenil svou matku.

LEONARDO DA VINCI

Jaké úkoly mají prarodiče v současné rodině

Výchova dětí je úlohou rodičů, ale pomoc prarodičů a jejich účast na každodenních povinnostech dětí jsou vždy velmi vítané.

Mladé rodiny, které se odstěhovaly za práci daleko od prarodičů, si často uvědomují, že by se jim žilo snáze, kdyby měl kdo zaskočit pro děti do školy, odvést

děti k lékaři, jednoduše být po ruce. Přestože jsou prarodiče ještě pracovně aktivní, přesto je jejich pomoc rodinám nenahraditelná. Žádná opatrovatelka se nepostará o dítě lépe než jeho babička a žádný kroužek nevyhradí dětem jízdu na kole s dědou.

Přestože někteří rodiče z časových důvodů přenechávají své povinnosti škole, jejím úkolem není vychovávat. Ani zákon, ani škola, ani žádné insti-

tuce nedomluví dětem tak, jako rodič podpořený prarodiči. Každá výchova, ve které jsou aktivní i prarodiče, je lehčí, účinnější, jednodušší a samozřejmá. A to, že jsou prarodiče na naše děti méně přísní, než bychom si možná někdy představovali, je přece pro děti odměnou. Doba je však tak rychlá, že občas si uvědomíme až později, že na okolnosti, problémy a pravidla výchovy se dá podívat i z jiného úhlu.

Střízlivý pohled na problémy

Pracující člověk, který chce stíhat tempo doby, musí svou pozornost denně věnovat mnoha věcem, které ho často obírají o společný rodinný život. Problémy v práci, finanční záležitosti, plány na následující den, nákupy, domácí práce a mnoho jiného odklání náš zájem od rozhovoru s dětmi a od času na hru v dětském pokoji. Mladí rodiče proto často již vysílení každodenností sahají raději po jednodušších řešeních. A pak se společnost diví, že v rodinách se přestalo komunikovat, že děti žijí aktivněji virtuálně než reálně, že se pravidelně vynořují komplikované problémy, jejichž následkem se mnohé rodiny rozpadnou.

Je pravda, že mnoho problémů si nezaslouží naši pozornost do té míry, jakou jim věnujeme. Rodinný rozhovor nebo uklidňující telefon s prarodiči s prosbou o radu a slyšení by měly být prioritou před psychologickými sezeními, před analýzou a radami od kamarádů při pivu či cigaretě. Prarodiče často disponují tolika zkušenostmi, že kvalitou rozhovoru a nažitymi radami možná předčí i odborníky.

„Zdravý rozum“ klidné babičky na vesnici na problémy ve vztazích, její pohled na palčivé problémy puberty našich dětí či na intriky v práci je účinnější než populární „řešení na míru“ z televizních reklam. A v oblasti skromnosti se také máme od prarodičů jistě co učit. Klid, ztišení a pokora se v aktivním světě nenosí. Jdouce po obchodním centru můžeme mít pocit, jako bychom tyto ctnosti považovali za osobní či celospolečenská selhání nebo nedostatky.

Modlitba za rodinu

Současné rodiny stojí až příliš často před klíčovými rozhodnutími, kde neumí pomoci ani zkušenosti starých. Správná rozhodnutí a pomoc v krizích je třeba vymodlit. Toto je velmi důležitá role prarodičů, kteří již nepracují. V čekárně u lékaře, na zastávce autobusu, na lavičce před domem nebo na zahrádce, na lůžku v nemocnici či na invalidním vozíku, všude mohou prarodiče pomáhat růžencem a tichou modlitbou.

Mladé rodiny velmi potřebují vzor upřímné a časté modlitby. Děti potřebují vidět starší na kolenou před křížem či s růžencem v ruce. Co nám na samozřejmé denní modlitbě nestihl ukrást socialismus, o to se snaží liberalismus a konzumismus. Pokoj modlitby je však natolik nakažlivý, že nikdy nevymizí.

Modlitbou posvátného růžence byly podle mariánských zjevení zachráněny mnohé národy. O co dříve se dá ruženci rodičů a prarodičů zachránit mladá rodina; manželská věrnost, dětská poslušnost a nevinnost; o co jednodušší je možné vychovávat i mládež, když růženec drží v ruce po vzoru rodičů i děti.

Milí prarodiče, mnozí si pamatujete ještě hrůzy druhé světové války a následné pronásledování, výslechy, ztrátu zaměstnání a mnoho jiného pro vaši víru. Připomeňte svým dětem, které se také již starají o své rodiny, sílu denně

odříkaného růžence i „navzdory době“. A přestože už aktivně nedokážete pomáhat svým dětem, určitě jim ještě více pomůže vaše každodenní modlitba.

(podle KN)

Ježíš Kristus je nejvyšší a věčný kněz

V posledních letech se dostal do popředí titul Pána Ježíše jako nejvyššího a věčného kněze. Od roku 2014 vždy ve čtvrtek po slavnosti Soslání Ducha Svatého slavíme svátek Našeho Pána Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze.

Snažíme se poznat Pána Ježíše co nejdokonaleji. Poznáváme, klaníme se, obdivujeme, chválíme a děkujeme Bohu za dar Božího Syna a používáme při tom rozličné tituly a pojmenování, které jsme se naučili z Písma svatého. Tak víme, že Pán Ježíš je Mesiáš, Spasitel, Boží Syn, Syn člověka, Vykupitel, Král vesmíru.

Geneze titulu

Také titul Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze, známe z Písma svatého Nového zákona. V listu Židům je Pán Ježíš označen jako nejvyšší kněz (srov. Žid 2,17; 4,14), který obětoval sebe sama jako oběť platnou a dokonalou navěky (srov. Žid 7,26-28).

Slovem „kněz“ se obecně označuje osoba, která jménem Společenství vykonává náboženské úkony a obřady a zprostředkovává náboženské poznání a působení. V Písmu svatém nacházíme poprvé označení „kněz“ v Knize Genesis, kdy Abraham, Boží přítel, zachránil svého synovce ze zajetí. Při návratu z úspěšného bojového

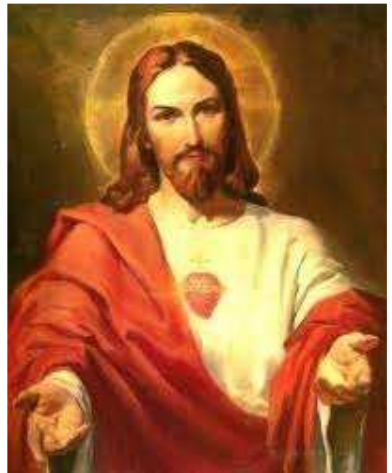
výpadu Abrahamovi vyšel vstříc muž jménem Melchizedech, který je v Písmu svatém charakterizován jako král Salemu a kněz nejvyššího Boha. Melchizedech přinesl chléb a víno a požehnal Abrahama. Abraham dal Melchizedechovi dar, a tím uznal zvláštní postavení Melchizedecha jako Božího kněze (srov. Gn 14, 17-20). Když Abrahamovi potomci jako vyvolený Boží lid putovali z Egypta do zaslíbené země, vykonával službu kněze Mojžíšův bratr Áron a v pozdějším období byla kněžská služba svěřena mužským příslušníkům z rodu Léviho. Tito kněží z rodu Léviho přinášeli v Jeruzalémském chrámu podle Mojžíšova zákona oběti, které měly zakrýt hříchy lidu do doby, dokud by nepřišel Mesiáš, který je měl odstranit úplně.

Z Písma svatého Starého zákona poznáváme, že kněz má zprostředkovat vztah s Bohem a Boží požehnání, jak to udělal Melchizedech pro Abrahama. Ve vztahu s Bohem je nezbytné odpuštění hříchů, jak to vyjadřovaly oběti kněží levitů v Jeruzalémském chrámu. Pán Ježíš patřil do vyvoleného židovského národa, ale nepatřil do kněžského rodu levitů. Během svého pozemského života navštěvoval Jeruzalémský chrám, vyučoval tam, ale nevstupoval do prostor, které byly rezervovány levitům a židovským velekněžím. Jako každý věřící Žid platil chrámovou daň. Evangelista svatý Matouš připomíná událost, když Ježíš požádal apoštola Petra, aby chytil rybu a odnesl předepsaný poplatek za sebe i za něj (srov. Mt 17, 27). Pán Ježíš tedy nepatřil mezi židovské kněze podle Mojžíšova zákona. Navenek žil jako židovský laik. Přece však nesl v sobě zcela nové, jedinečné a neopakovatelné kněžství. Ježíšovi apoštolové, učedníci a přátelé to poznali až po zmrtvýchvstání Pána Ježíše. A od nich máme toto poznání navždy.

Nenapodobitelné kněžství

Co tedy znamená, že Pán Ježíš má zcela nové, jedinečné a neopakovatelné kněžství?

Pán Ježíš zasvětil svůj pozemský život tomu, aby se lidé dozvěděli a s vírou přijali, že on je Boží Syn a že pro lidi na zemi přinesl Otcova Boží slova a zprostředkuje Otcovy Boží skutky. Vyjádřil to slovy „Nic nedělám sám od sebe, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec“ (Jan 8,28); a dále: „Svědčí o mně skutky, které činím ve jménu svého Otce“ (Jan 10, 25). Přesvědčoval své přátele a posluchače, že pro každého, kdo s vírou přijme Ježíše jako

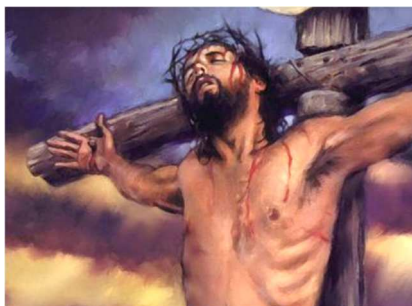

Božího Syna, existuje otevřená cesta k odpuštění hříchů a do věčného přibýtku v Božím domově. „Neboť vůle mého Otce je, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život; a já ho vzkřísím poslední den“ (Jan 6,40).

Po jeho zmrtvýchvstání měli možnost se s ním setkat i ti, kteří ho opustili, a s pokorou přijali, že na základě Písma svatého Mesiáš musel to všechno vytrpět a být zabit, aby mohl být vzkříšen a vejít do slávy a radosti nebeského domova i se svou lidskou přirozeností (srov. Lk 24,26). A právě skutečnost zmrtvýchvstání a vstup do nebe s oslaveným lidským tělem představují Ježíšovo ustanovení za kněze. V listu Židům čteme: „Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají. Byl od Boha prohlášen veleknězem podle řádu Melchizedechova.“ (Žid 5, 8-10). V tomto textu, který připomíná duchovní úzkost v Getsemanské zahradě, je utrpení Pána Ježíše představené jako modlitba a jako oběť. Očekává svou „hodinu“, ve které zemře na kříži. Je ponořen do hluboké modlitby, která je naplněna jednotou jeho vůle s Otcovou vůlí. Ježíšova vůle a Otcova vůle jsou sjednoceny v lásce. Vnitřní duchovní utrpení, které prožíval v modlitbě, svým sjednocením s Otcovou vůlí proměnil v předání sebe samého v živou oběť. V listu Židům se píše, že Pán Ježíš „byl vyslyšen“. V jakém smyslu? V tom smyslu, že Bůh Otec ho vysvobodil ze smrti a vzkřísil ho. Byl vyslyšen právě kvůli své plné jednotě s Otcovou vůlí: Boží plán lásky se tak mohl dokonale naplnit v Ježíši tím, že byl poslušný až k smrti na kříži, stal se „příčinou spásy“ pro všechny, kteří se s ním sjednotí v poslušnosti. Stal se nejvyšším knězem, neboť vzal na sebe všechny hříchy světa jako „Boží Beránek“. Je to samotný Otec, který odevzdává toto kněžství ve stejnou chvíli, v níž Pán Ježíš přechází ze smrti do zmrtvýchvstání.

Knězem prostřednictvím utrpení

Můžeme se vrátit ještě k vyjádření: „Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti.“ (Žid 5, 8). Kněžství Pána Ježíše nese v sobě rozměr utrpení. Pán Ježíš trpěl a udělal to za nás. Byl Synem a nepotřeboval učit se poslouchat, ale my to potřebujeme, potřebovali jsme a vždy to budeme potřebovat. Proto Syn přijal naši lidskou přirozenost a za nás se dal „vychovávat“ utrpením, dovolil, aby ho proměnilo tak, jako když zrnko obilí, chce-li přinést úrodu, musí zemřít v zemi.

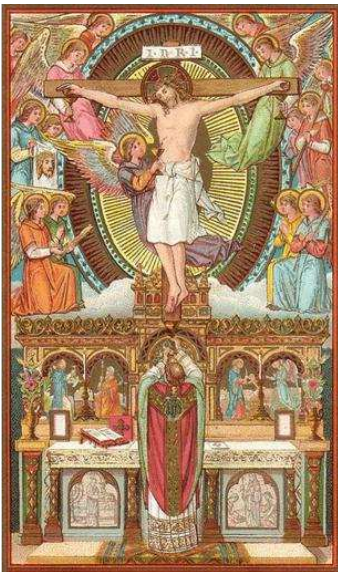

Pán Ježíš nebyl knězem podle Mojžíšova zákona, ale stal se knězem bytostným způsobem prostřednictvím utrpení, smrti a zmrtvýchvstání, neboť obětoval sebe sama jako zadostiučinění za jiné a Otec ho pozvedl nad každé stvoření, ustanovil ho za výlučného zprostředkovatele spásy. Bůh Otec ho ustanovil za nejvyššího a věčného kněze. Pán Ježíš nám zprostředkuje nejen nějaké zakrytí nebo schování našich hříchů, on nám zprostředkuje jejich skutečné odstranění a zničení. Ježíš nám poskytuje od Otce nejen jeho požehnání, ale dává nám dar věčného života.

Z Otcova rozhodnutí neexistuje jiná účinná kněžská služba pro nás lidi, jen ta, kterou zprostředkoval. Kněžskou službu vykonal Pán Ježíš jednou provždy v určitém dějinném čase. Z lásky k nám umožnil, aby jeho nejvyšší a věčná kněžská služba mohla být zde v pozemském životě v každé době a na každém místě zpřítomněna prostřednictvím vysvěcených služebníků. Oni dostávají účast na Ježíšově nejvyšším a věčném kněžství, když přijmou svátost posvátného stavu, která má tři stupně a služby: jáhna, presbytera a biskupa.

Prosme Ježíše za kněze

Svátek našeho Pána Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze, nás zve, abychom si uvědomili, co znamená tato skutečnost pro náš duchovní život a náš vztah k Bohu. Pro každého z nás je třeba, abychom poznávali a uctívali svatost a krásu Kristova kněžství, abychom obnovili snahu o svatost vlastního života a abychom se povzbudili k horlivé modlitbě za posvěcení duchovních služebníků. Velmi potřebujeme, aby nám jedinečné hodnoty Eucharistie, odpuštění hříchů zprostředkovaly v našem čase a v naší zemi kněží, kteří budou pokorní, čistí a svatí. Toužíme, aby se naši kněží vždy znovu prohlubovali a obnovovali v úplném odevzdání se Bohu a Církvi. My jim k tomu můžeme pomoci naší modlitbou, úctou k nim, pomocí v jejich činnostech.

Naši prosbu za kněze můžeme přednést i slovy modlitby svaté Terezie od Dítěte Ježíše: „Ježíši, nejvyšší a věčný knězi, uchovávej si každého z tvých kněží ve svém nejsvětějším Srdci. Zachovej neposkvrněné jeho pomazané ruce, kterými se každý den dotýká tvého

nejsvětějšího těla. Ochraň ho, aby zůstaly čisté jeho rty, kterými přijímá tvou předrahou krev. Ať zůstane čisté a nedotčené jeho srdce, ve kterém má tvůj vznešený kněžský charakter. Učiň, aby rostl ve věrnosti a v lásce k tobě a aby ho nepoznačila nákaza světa. S mocí proměňovat chléb a víno daruj mu i schopnost měnit srdce. Požehnej a udělej plodnými jeho námahy a jednou mu dej korunu věčného života. Amen.“

(podle KN)

Cinkání peněz

Slovu peníze se nevyhýbá ani Písmo svaté. Je o nich řeč již v knize Genesis.

Peníze hrají různou roli při různých příležitostech jak v Písmu svatém, tak v našich životech. Někdy nás „cinkání peněz“ osloví už v dětství. Moje vzpomínka se pojí s Hotelem Partizán ve Vysokých Tatrách.

První touha

Byli jsme s mladším bratrem – tehdy oba ještě žáci základní školy na prvním stupni – poprvé s rodiči na zimní dovolené. Hodně si z toho pobytu nepamatuji. V paměti nosím jen některé momentky. Nejvíce ze všeho si vzpomínám na noc, když za námi přišel mámin bratr, náš kmotr Jura. Do pozdní noci jsme pak hráli šachy a mému bratrovi Martinovi se velmi dařilo. A v ten večer z úst mého kmotra zazněla i věta, která pak ještě dlouho rezonovala v mé mysli. Když jsme se totiž zeptali kmotra, který byl kdysi v okolí na služební cestě a večer si k nám odskočil, jestli je i on na dovolené, velmi vážně řekl: „Ne, já právě pracuji.“ S pohledem upřeným na své náramkové hodinky upřesnil: „Cink – právě jsem vydělal další korunu!“ Toho večera to zopakoval ještě x-krát a já usínal s jasným rozhodnutím: Když budu velký, i mně budou peníze takhle cinkat...

Písmo svaté a peníze

S penězi se setkáváme i v Písmu svatém – zmiňují se nejen ve Starém zákoně, ale provázejí nás i v knihách Nového zákona. Zajisté bychom všichni uměli zmínit ty, za které Jidáš zradil Ježíše, a možná i minci, kterou Ježíš řešil daň císaři. Líbí se nám také úryvek o chudé vdově, která dává do chrámové pokladny ne z přebytku, ale „vše co měla, celé své živobytí“ (Mk 12,41). Kromě nich jsou tam i jiné úryvky, které známe možná méně. U některých se na chvíli zastavíme.

Moc peněz nemění Boží pověření

V Knize Kazatel čteme: „Kdo miluje peníze, nikdy nemá peněz dostatek“ (5,9). Mudroslovné knihy umí několika slovy vyjádřit „životní“ moudrosti. O některých pravdách jsme se jistě už přesvědčili ve vlastním životě, jiné možná „statečně“ zpochybňujeme.

Ano, peníze potřebujeme. Stali se součástí našeho života. Někdy však zapomínáme, že o penězích platí tatáž známá pravda jako o ohni: jsou dobrým sluhou, ale špatným pánem.

Velmi živě poznáváme, jak panování peněz vypadá v praxi, i to, co to znamená. Mluvil o tom i papež František: „Tím, kdo dnes rozkazuje, není člověk, ale peníze. Peníze rozkazují,“ řekl a dodal: „Bůh, náš Otec, svěřil úkol chránit zemi

ne penězům, ale nám – mužům a ženám. Tento úkol je náš. Ale muži a ženy jsou přinášeni jako oběť modlám zisku a konzumu: jde o ‚kulturu vyřazování‘. Jednoduše chceme mít více peněz, přitom však zapomínáme na sebe, na člověka, na etiku získávání peněz, ale i na moudrost při utrácení peněz – co si budeme lhát. Nemusíme jít daleko do historie ani k jiným národům a zemím. Peníze zničily ne jeden charakter, vzaly ne jednu dobrou ideu, zotročily ne jednoho člověka. Kupuje se jimi vzdělání, úspěch, postavení, moc či zakázka. O mnohém jsme slyšeli a možná jsme se i sami podřídili ‚moci peněz‘. A ze studu nebo ze strachu ne jednou zůstáváme tiše nebo i zapojení do tohoto koloběhu, neboť ‚výhody, které jsme získali, nám ‚stojí za to‘. Otázkou však zůstává: Dokdy?“

V této souvislosti jsem si vzpomněl na e-mail s názvem Interview s Bohem – pěkný fiktivní rozhovor, který velmi výstižně zachycuje pravdu o našem životě

a pro život. Dostal jsem ho už před pár lety, ale často se k němu vracím, protože jedna otázka a odpověď Boha na ni mě velmi zaujala a tak trochu nabízí odpověď na papežovu otázku. Otázka Bohu zněla: „Co tě na lidech nejvíce překvapuje?“ A Bůh klidně odpovídá: „Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby vydělali peníze, a pak utrácejí peníze na to, aby si dali do pořádku své zdraví.“

Peníze v Církvi

Druhý úryvek z Písma, u kterého se při tématu peněz chci na chvíli zastavit, je ve Skutcích apoštolů: „Když Šimon viděl, že vkládáním rukou apoštolů se uděluje Duch, nabídl jim peníze a řekl: ‚Dejte i mně takovou moc...‘ Ale Petr mu řekl: ‚Tvé stříbro ať je zatraceno i s tebou, protože sis myslel, že lze Boží dar získat za peníze!‘“ (Sk 8,18-20). Zatímco v první části jsme se zaměřili na „panování peněz“, které se dotýká především sekulárního světa, při druhé půjdeme dovnitř Církve.

Jak zjišťujeme ze Skutků apoštolů, i na počátku prvotní Církve se peníze ucházely o vládu a prostředí víry jim ani v té době nebylo cizí. Evidentně si už tehdy lidé říkali, co se říká i dnes: „Za peníze si můžeš koupit všechno.“

I v naší současné Církvi mnozí zkoušeli a neustále zkoušejí koupit si postavení, „čisté svědomí“ či morální kredit. Bohužel, a to si – i když neradi – musíme přiznat, dobrým nabídkám občas někdo podlehne i v Církvi.

I my v Církvi se někdy stáváme součástí toho, co papež František jasně odsuzuje. Například v knize *O nebi a zemi* ještě jako pro nás neznámý kardinál Jorge Mario Bergoglio v rozhovoru s rabínem Abrahamem

Skorkem říká: „Máme sedmé přikázání: Nepokradneš. Ten, kdo nečestně nabyl peníze, je pak chce vrátit skutkem milosrdenství. Nikdy nepřijímám tento druh náhrady, pokud nevidím změnu v chování, očividné pokání. Jinak si ten člověk jen chlácholí svědomí, ale jeho jednání se nemění. Jednou jednoho náboženského představitele obvinili, že přijímá peníze z prodeje drog. On odpovídal, že peníze používá na dobré věci a neptá se, odkud jsou. To je špatné. Peníze poskvrněné krví nemají být přijaty.“

Ano, takový radikální postoj je těžký, ale zároveň je i potřebný. Nejde totiž jen o to – co známe jako definici –, že morálně dobrým můžeme nazvat pouze to,

k čemu nebo při čem byly použity morálně dobré prostředky. (Například: nemůžeme vykrást banku, abychom si postavili či obnovili kostel nebo koupili nový přístroj na CT-vyšetření, a to bez ohledu na to, jak moc by to bylo zapotřebí prospěšné pro Církev či společnost...)

Jde i o to, že při otázce přijímání nečestně získaných peněz se laici i zasvěcení mohou „dostat do kontaktu“ s jedním z cizích hříchů, a to s hříchem mlčení při hříchu jiného, nebo – řekněme to nahlas – s hříchem pohoršení či znejištění (jiných) věřících.

I v našich církevních komunitách se totiž najdou tací, kteří se neštítí sponzorovat farnost, aby z toho měli nějaký osobní profit. Škoda, že ruku v ruce s darem obvykle nejde i pokání a snaha o změnu dosavadního způsobu života.

Rabín Abraham Skorka přitom k tématu peněz ještě dodává: „Každý člověk, který říká, že je věřící, ale jedná v rozporu s morálkou, nese dvojnásobnou vinu, stejně jako soudce, který nerozhoduje spravedlivě, a tak ničí víru ve spravedlnost mezi spoluobčany.“

V této chvíli je snad namístě zastavit se ještě u jednoho choulostivého tématu.

Odluka církví od státu

Bylo by nemoudré utíkat a skrývat se před tématem odluky církví od státu a financování církví. Strach a skrývání se je totiž často důsledkem něčeho špatného. (Adam s Evou se skrývají, poté co zhřeší...) Financování církví nás však nemůže dostat do strachu či zatajování! Naopak, namístě je zlepšit komunikaci, a to navenek i dovnitř. Směrem navenek s těmi, se kterými Církev jedná (nejen Římskokatolická církev, ale i ostatní církve a církevní společenství). Směrem dovnitř s těmi, kterých by se případná změna dotkla. A to zejména proto – jak upozorňuje papež František – protože „dnes se šíří dezinformace tak, že se říká jen část pravdy, vybírá se jen to, co někoho zajímá a co mu vyhovuje, a to způsobuje spoustu škody...“

Je tedy dobré a moudré komunikovat nejen proto, že tam, kde není komunikace, pak nejednou odejde i důvěra, ale i proto, že je stále dost těch, kteří vykřikují různé, často zcela nepravdivé věci, a víme, že „stokrát opakovaná lež se stává pravdou“.

Na různých fórech k tomu už nyní nejvíce doplácí právě Římskokatolická církev.

Peníze a křesťan

Abychom si nevzdechli: „Toto téma není nic pro mě,“ alespoň na chvíli se zastavíme u podtématu: Peníze a křesťan.

Líbí se mi výrok anglického křesťanského teologa Johna Wesleyho: „Vydělej kolik můžeš, ušetři, co můžeš, rozdej, co můžeš.“

V těchto třech řadách je zachycen celý odkaz, který patří nám jako jednotlivcům. Bůh vždy požíval dobré snahy dobrých lidí. I proto se mnohým dařilo a daří. Řeceno jinak: Ježíše provázejí a následují i bohatí lidé – lidé, kteří mají či vydělávají více než průměrný občan. A Ježíš je nevyklučuje ze své lásky a pozornosti. Pokud to nedělá Ježíš, nemůžeme to dělat ani my. (Nepřestává však být důležité, jak člověk k penězům přichází a jak je používá.)

Nedá mi v tomto kontextu nezmínit ještě jednu věc. Před pár lety jsme statečně natahovali ruce na Západ, abychom něco dostali. Kolikrát je nám však „proti srsti“, když teď my máme něco vložit do natažených rukou jiných. Peníze nám voněly a voní, když se kutálely a kutálejí směrem k nám, ale když se mají kutálet od nás k jiným...

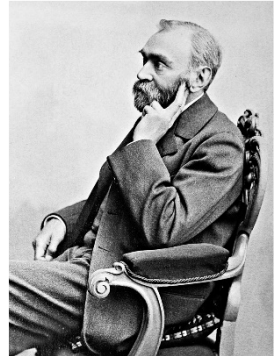
Jsem 12 let knězem a i já se denně učím dávat. Když jsem byl bohoslovcem, můj principál Josef Šechný mi všechno vždy dával se slovy: „Toto ti půjčuji – ty to jednou vrátíš jiným.“ Tehdy jsem mu dobře nerozuměl, ale dnes už vím, o čem mluvil. Dnes živě slyším cinkání peněz chudých vdov každý den v kostele. A nejednou si přitom sám v duchu kladu otázku: „A tvoje peníze? Kdy, kam a pro koho dnes cinkly? A pro koho cinknou zítra?“ Stejnou otázku by si měl denně klást každý křesťan.

(podle KN)

Nobelovy ceny získali i katoličtí autoři

Alfréd Nobel (na snímku) zanechal ve svém testamentu majetek k tomu, aby byli každoročně oceňováni ti, kteří „v uplynulém roce prokázali lidstvu největší užitek“. Nobelova cena za literaturu – do dnešních dní asi nejznámější literární cena na světě. Uděluje se od roku 1901 a možná ani nevíte, že mezi oceněnými autory figurují i tací, jejichž díla mají jasný křesťanský podtón.

Mnohé z těchto knih vyšly i v českém překladu. Pokud je nenajdete v knihkupectvích, v antikvariátech či knižních bazarech velmi pravděpodobně ano.

Jak trpěli a milovali první křesťané

Římskokatolík *Henryk Sienkiewicz* (1846-1916) z Polska věnoval světu několik kvalitních děl, snad nejslavnějším však zůstává román *Quo vadis* (1896). Zároveň je to zřejmě nejznámější a nejvýznamnější beletristický příběh o životě prvních křesťanů; o jejich láskou proniknutém životním stylu kontrastujícím se světem krutého Říma; o utrpení nesčetných mučedníků, jejichž krev pomáhala budovat a rozšiřovat křesťanství. Objemné dílo oslavující křesťanské hodnoty katapultovalo Sienkiewicze mezi nejznámější autory světa a dodnes se těší velké čtenářské přízni. Nobelovu cenu za něj, ale i za předchozí romány si převzal v roce 1905.

Vystřízlivění z vášně

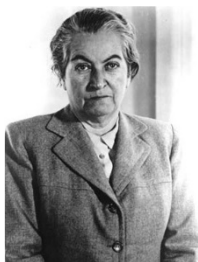
V roce 1928 převzala Nobelovu cenu norská katolička *Sigrid Undsetová* (1882 – 1949) - matka tří dětí (z toho jedno mentálně handicapované), která na tu dobu prožila poměrně vzácnou věc: její manželství z roku 1912 bylo v roce 1924 prohlášeno za neplatné.

Pohnuté životní osudy mají i její ženské hrdinky, především Kristina Vavřincová, jejíž jméno nese i trilogie, za kterou dostala Nobelovu cenu. Příběh zemanské dcery, která byla pro svou lásku schopna vzepřít se všem konvencím, je situován do Norska 14. století. Příběh

nezřízené vášně, kterou „potrestá“ samotné manželství se sice okouzlujícím, ale nezodpovědným Erlendem. Příběh katolicky vychované dívky, která žila nějaký čas v klášteře, a přece nedokázala odolat pudům a pokušení. I v tomto ohledu je tento přesvědčivě a literárně kvalitně popsany boj v duši jedné ženy i příběhy jejího okolí (například rodičů) nadčasovou záležitostí.

Utěšovat srdce lidí

Její první láska spáchala sebevraždu. Druhá se oženila s někým jiným. *Lucila Godoyová* svou bolest transformovala do veršů plných lásky k bližním, trpícím, ke stvoření. Velmi si přála „utěšovat srdce lidí“, k čemuž používala právě poezii. Vydávala ji pod pseudonymem *Gabriela Mistralová* (1889 - 1957), přičemž první jméno si „půjčila“ od archanděla Gabriela. Kromě katolických hodnot byl pro její tvorbu typický určitý smutek, hořkost a také velká láska k dětem.

„Jsme vinni mnoha a mnoha chybami, ale naším nejhorším zločinem je opuštění dětí a zanedbání pramene života. Mnoho věcí, které potřebujeme, může čekat. Dítě nemůže. Právě teď je čas, kdy se formují jeho kosti, vyrábí se jeho krev a vyvíjejí se jeho smysly. Nemůžeme mu odpovědět ‚zítra‘, když volá dnes.“

Katolička, která ráda navštěvovala Santiago, byla první chilskou autorkou, která si odnesla Nobelovu cenu, konkrétně v roce 1945.

Hluboký duchovní vhled

Katolík *François Mauriac* (1885-1970) patří k nejznámějším francouzským autorům vůbec a často bývá přirovnáván k Dostojevskému – není se čemu divit. Ani v jeho díle se křesťanství a jeho hodnoty nezmiňují explicitně; a přece si z nich čtenář umí vyčíst, jak je smutné, když v životě chybí. Zejména pokud jasně cítí náznak, jaké by všechno mohlo být, kdyby... Co si často uvědomí i jeho hrdinové. Cesty k moři, Klubko zmijí či Poušť lásky – i v těchto románech najdeme příběhy různým

způsobem rozvrácených rodin, jaké bychom kolem sebe dokázali identifikovat i dnes.

V románu *Farizejka* se zase můžeme setkat s obrazem osoby, která je tak zahleděná do vlastního křesťanství a svého „dobra“, a přitom je ubližující manipulátorkou. Někteří katoličtí kritici ho sice odsuzovali, je však třeba mít na zřeteli, že *François Mauriac* nezobrazoval svět, jaký by měl být, kdyby všichni

byli dobří, ale jaký je – a právě tak dokázal vyvolat ve čtenáři touhu po lepším světě, po lepším přístupu v rodinách, ve společnosti, ale i určitý soucit k těm, co selhávají, a jejich pochopení. Platí to například i o jeho snad nejnámějším díle Thérèse Desqueyrouxové o ženě, která zabije svého manžela. Nobelovu cenu získal v roce 1952 za „hluboký duchovní vhled a uměleckou intenzitu, s níž pronikl ve svých románech do dramatu lidského života“.

Ostatní nositelé Nobelovy ceny za literaturu, kteří se (alespoň v nějaké životní etapě) hlásili ke katolickému náboženství:

Frédéric Mistral (1904)

José Echegaray (1904)

Wladyslaw Reymont (1924)

Grazia Deleddová (1926)

Juan Ramón Jiménez (1956)

Ivo Andrič (1961)

Miguel Angel Asturias (1967)

Octavio Paz (1990)

Toni Morrisonová (1993)

(podle KN)

Wu-chan je historické srdce čínských katolíků

Čínské město Wu-chan je v současnosti celosvětově smutně známé tím, že se v něm zrodil koronavirus. Bylo to první ohnisko pandemie. Existuje však i jeho zapomenutá tvář, kterou vám odhalíme v následujících řádcích.

Zapomenutou tvář tohoto města je jeho role v dějinách čínského katolicismu. Dokud se hlavní město provincie Chu-pej nenazývalo Wu-chan (toto jméno

získalo až v roce 1949), vystřídala se v něm celá řada misionářů, z větší části italských. Zanechali za sebou významnou stopu ještě předtím, než čínský komunistický režim na začátku padesátých let vyhostil všechny zahraniční řeholníky.

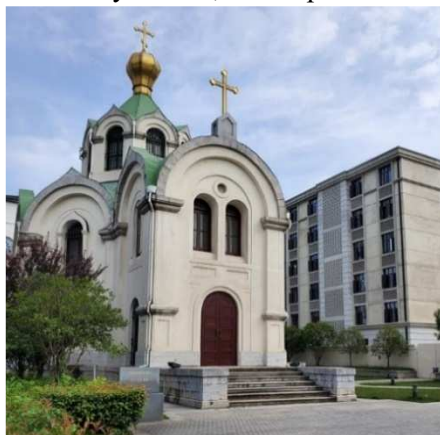
První ohlašovatelé

Prvními hlasateli evangelia v této oblasti byli na začátku 17. století, tedy ještě v epoše dynastie Ming, portugalská jezuita. Avšak toto období trvalo jen krátce – brzy ho zadusily následné vlny protikřesťanského pronásledování. Svátý Stolec pak svěřil tuto misi francouzským vincentinům, kteří právě ve Wu-čchangu (jednom ze tří míst tvořících dnešní konglomerát Wu-chan) přinesli mučednickou oběť dvou kněží – otec François Regis Clet tam položil život za víru v roce 1820 a jeho spolubratr, otec Jean-Gabriel Perboyre o dvě desetiletí později.

Teprve založením apoštolského vikariátu v Chan-kchou (druhém ze tří měst u ústí řeky Chan-t'iang) mohla katolická víra v centru Chu-pej zapustit kořeny. Katolické společenství se tam rozrůstalo hlavně díky františkánům z Benátské provincie, kterým na začátku pomáhali kněží z čínské kolegia, založeného misionářem Mattem Ripem ve dvacátých letech 18. století v Neapoli se zaměřením na výchovu místního kléru (po sjednocení Itálie se tato instituce jako Královský orientační institut začlenila do neapolské univerzity). V oněch letech, kdy do Číny pronikaly zájmy koloniálních mocností, byl pobyt katolických misionářů choulostivou otázkou. Avšak díky charitě, kterou prokazovali v tamních mimořádně chudých oblastech, se vyvinul úplně jiný vztah s místní populací.

Františkáni a kanosiánky

Do roku 1863 se datuje výstavba kostela sv. Josefa v Chan-kchou, který dosud slouží jako katedrála Diecéze Wu-chan. Kromě sakrálních budov otevřeli italští misionáři již na samém počátku svého působení lékárnu a sirotčinec, kde se ujímali nejmenších. Toto výchovné a sociální dílo dostalo nový impuls v roce 1868, kdy se k františkánským bratrům přidaly sestry kanosiánky. Ihned po

příjezdu se i ony musely vyrovnat se záplavami a epidemiemi, které se snadno šířily krajem, ve kterém tehdy převládaly bažiny. Apoštolský vikariát v Chan-kchou se díky své strategické poloze a snadné dostupnosti díky parníkům ze Šanghaje stal výchozím bodem pro evangelizaci čínského vnitrozemí.

V únoru 1870 se právě v dnešním Wu-chanu nalodila první čtveřice misionářů Papežského institutu zahraničních misí (PIME), aby se po řece Chan-ťiang doplavili do Che-nanu, nové mise, kterou jim určila tehdejší Kongre evangelizaci národů.

Rozdělení a smíření

Na začátku 20. století se k františkánům a kanosiánkám v Chu-peji přidružili irští misionáři svatého Kolumbána, kterým Svatý stolec svěřil misi v Chan-jangu, třetím městě, ze kterého se zrodil dnešní Wu-chan. Právě díky sestřám svatého Kolumbána byla postavena dnešní Nemocnice č. 5, jedna z prvních, ve které se staraly o nemocné infikované koronavirem. Novodobá přítomnost misionářů v Chu-peji se také neobešla bez mučednictví - skupina banditů v roce 1923 unesla františkána Angelica Melotta a po osmdesátidenním věznění ho zabila. „Žil jsem v Číně pro Číňany a teď za ně rád umírám,“ napsal tento italský řeholník.

Americké bombardování během japonské okupace v roce 1944 usmrtilo také chan-kchouského biskupa Eugenia Massiha. Tento františkán pocházel ze středoitalského kraje Marche. Jeho smrt se stala smutnou předehrou následující tragédie, když v padesátých letech 20. století čínští komunisté vypověděli stovky zahraničních misionářů z oblasti dnešního Wu-chanu.

Pro Církev v Chu-peji, která měla desítky tisíc věřících, nastala těžká hodina. Brzy nato, v roce 1958, došlo ve Wu-chanu k prvnímu nelegitimnímu svěcení. Františkán Bernardín Tung Kuang-Čchin byl bez souhlasu Říma ustanoven chan-kchouským biskupem, což samo o sobě dokazuje, jak moc bylo pro Vlastenecké sdružení toto město klíčové pro kontrolu čínského křesťanství. Důležité znamení, ale s opačným znaménkem, vzešlo z Wu-chanu o několik desetiletí později, na začátku devadesátých let, kdy se plně usmířil „oficiální“ biskup a Odorich Liou, kterého v roce 1984 Svatý stolec potvrdil jako tajného diecézního biskupa.

Františkán Liou byl od začátku padesátých let generálním vikářem diecéze a pak strávil dvacet let v komunistickém žaláři. Úřadující biskup Tung ho navzdory protestům komunistických předáků uznal titulárním biskupem a vyzval, aby se usídlil v diecézním semináři.

Dnes už oba titi pastýři nežijí a biskupský stolec zůstal neobsazený. Avšak víra a násilně vyprázdňené kostely wu-chanských křesťanů jsou tytéž, k jejichž růstu a rozvoji misionáři přispívali před více než jedním stoletím.

Jan Pavel II.

Prvním svatořečeným v Číně byl Jean-Gabriel Perboyre, který byl umučen na kříži ve Wu-chanu. Světec byl francouzským vincentským misionářským knězem. Zradil ho v roce 1840 za peníze jeden z jeho katechetů. Následně ho spoutali řetězy, mučili ho a nakonec přivázali na kříž, na kterém zemřel na udušení. Tělesné ostatky pátra Perboyreho převezli do Paříže a jeho hrobka se nachází v boční kapli téhož kostela, kde je i nepoškozené tělo sv. Vincenta de Paul. Jean-Gabriel Perboyre byl v roce 1889 blahorečen papežem Lvem XIII. a v roce 1996 ho kanonizoval papež

(podle KN)

Čtème Písmo svaté s užitkem

Křesťan potřebuje mnohem víc, než mít dobrý pocit z toho, že snad jednou horko-těžko přelouskal celou Bibli. Zamysleme se proto nad tím, jak se osmělit a postavit tvář v tvář pravidelnému čtení Písma svatého, a naznačme si cesty na jeho užitečné zvládnutí.

Existují různé brožurky s návodem, jak přečíst celou Bibli za jeden rok. Jejich cílem je nabídnout pestrost při čtení, aby některá kniha Písma svatého svého čtenáře „nezabila“. Rozpis textů na čtení z více knih najednou však nemusí vyhovovat každému. Je to, jako když posloucháme krátké úryvky nejslavnějších symfonií. Nám půjde o vyslechnutí každé biblické „symfonie“ zvlášť. Postupně, od těch nejznámějších až po zcela neznámé – jakoby svátečně vyoblékání v příjemné atmosféře Národního divadla.

Proč postupně

Písmo svaté nebylo vždy rozděleno na kapitoly a verše. Naopak, psalo se na jeden doušek. Jako když se zadíváme do napínavého filmu, ve kterém nás i nejkratší reklama a esemeska jen zner-vózní. To jen my jsme si jej postupně naporcovali z čistě praktických důvodů. Knižně i liturgicky. I to napovídá, že Písmo by se mělo číst způsobem strana po straně. Neboť není množstvím od sebe izolovaných příhod, nýbrž jediným mega příběhem, který končí tím tvým. Proto nechme nyní stranou všechny vynikající knižní lekcionáře, i ty v mobilu, a odvážně si vezměme knihu knih do vlastních dlaní.

K osmělení

Ve vztahu k Písmu svatému je nejtěžší udělat první krok. Tak jako neskáčíme do neznámé vody hned šipku, tak je dobré vstupovat i do čtení postupně. Proto v sobotu večer nemusíme až tak přemýšlet, co si obléct do kostela. Raději se podívejme v Katolických novinách nebo na internetu, jaké bude nedělní evangelium, tedy jeho souřadnice. Hned si ho nalistujme ve vlastní Bibli, abychom si ho pozorně přečetli a vložili do něj oblíbenou záložku. V současnosti nám Církev tento úryvek během nedělního kázání může pěkně přiblížit živě i přes média.

Na další sobotní podvečer se k tomuto úryvku můžeme vrátit a zároveň si přečíst ten na příští neděli. Pokud nám zbude čas, podívejme se k němu na vysvětlující poznámky nebo „vygoogleme“ význam nejasných slov. Při podrobném čtení si snadno všimneme, co bylo z evangelia v liturgii vynecháno, nebo zda jeho postupné čtení bylo nějakou slavností přerušeno.

Nic by se nestalo, kdybychom své Písmo svaté měli v rukou i během mše svaté a v něm text evangelia sledovali. A byla by to bomba, kdybychom ho stihli přečíst i někomu v rodině. Tímto stylem bychom se neděli co neděli kvalitně seznamovali s evangeliem roku - v nynějším by to bylo z pera evangelisty Matouše. Tak by si mohl každý z nás jednoduše a zároveň plodně každý rok prohloubit poznání jednoho z nich.

Pro pokročilejší

Druhým stupněm odvahy číst Písmo svaté je sledovat evangelijní text z běžného dne, a tak v jednom roce stihnout pod vedením Církve kvalitně projít zejména

synoptická evangelia a postupně i Janovo. Byla by to pro nás posila i na dny, kdy se pro povinnosti v rodině či pro nemoc nemůžeme přes týden zúčastnit mše svaté. Neztratili bychom kontakt s Bohem, ani s jeho slovem, a dokonce ani se svou farní rodinou – byli bychom

duchovně a zároveň životodárně spojeni konkrétním evangeliem.

Třetí, již náročnou formou by se podobně daly sledovat i texty feriálních prvních čtení ze Starého či z Nového zákona. Avšak stále bez zjednodušování přes lekcionáře, ale přímo ve svém Písmu. Bylo by to sice soukromé čtení, ale ne na vlastní pěst. Totiž decentně doprovázeno Církví prostřednictvím každodenní liturgie slova.

Další styl

Někdo si řekne, že když už Písmo svaté čte, nechce čtení po jednom úryvku hned přerušit. Vskutku například celé Evangelium podle Marka lze přečíst za jednu hodinu! Ano, tak málo stačí, a přece jsme ho možná souvisle nečetli. Pokud si to vyzkoušíme – fajn. Po sv. Markovi se dá pustit do čtení evangelisty Matouše, Lukáše i Jana. Začátečnickům se dobře čtou i Skutky apoštolů, ba i Pavlovy listy. Trošku se zapotíme při Zjevení apoštola Jana, ale při současných kataklysmatech to bude čtení k věci.

Po takové studijní vycházce úryvky Nového zákona – denně jednu, tři, ba i pět kapitol podle sil a možností – nám nezbude nic jiného, než se pustit do čtení Starého zákona. A to je už těžší sousto. Pokud bychom začali Knihou Genesis, tak Exodus ještě jakž-takž zvládneme, ale na Knize Levitikus si můžeme „vylámat zuby“, znechutit se ve čtení a Písmo odložit. Předejít takovému kolapsu můžeme i tak, že si vybereme libovolnou knihu ze Starého zákona, její přečtení si zaznačíme v obsahu a vzápětí si vybereme další. Takto vycvičení si snadněji troufneme na ty méně srozumitelné.

Co pomáhá při čtení

Pro kvalitnější čtení Písma svatého zabírá zapojování smyslů. Ke zraku přidat čtením nahlas nebo šepem i sluch. Písmo je totiž napsáno pro celého člověka. Nejen pro rozum, ale také pro srdce, dokonce i tělo. A tak je třeba k němu i přistupovat, aby nás mohlo vnitřně rozehrát. Hlavě pomůže, budeme-li číst například s mapou, abychom na ní sem tam mohli sledovat, kde se čtený příběh odehrává. Náš rozum povzbudí i čtení jakoby s lupou, když se v textu snažíme registrovat i drobné věci, které při povrchním čtení snadno utečou pozornosti. Například všimnout si v textu i rostlin, známých i neznámých zvířat, zeměpisných údajů. Jinému při čtení může pomoci držení Písma svatého v rukou nebo i klidná procházka s ním. Samozřejmě, v bezpečném terénu.

Když ke čtení přidáme i svůj hmat, nejenže budeme knihu držet v rukou, ale i tím, že si v ní něco podtrhneme, poznačíme na okraj, nebo si do ní zavedeme své značky či jednoduché kresby, bude to ještě lepší. Právě tento způsob usnadní zapojit do čtení srdce. Možná se to bude někomu zdát skoro jako „svatokrádež“, ale chceme-li, aby se vzdálenost mezi námi a Bibli zmenšila, je to jedna z osvědčených cest. A pak, Písmo je alespoň pro dva. Není nám dáno pro soukromé účely. Vždy se lépe čte s někým blízkým. Vzájemné povzbuzování se ve vytrvalosti a v radosti z jeho čtení je k nezaplacení.

Klíčový postoj

Dobré věci se nedají dělat násilím. Ke zdaru potřebují alespoň kousíček záliby, tepla. Vzpomínám si na bratra, který když se naučil všechna písmena, hned se pustil do čtení Vinetou. Možná si někteří pamatujete, že úvod této vynikající mayovky je dost rozvláčný. Tak jsme našeho prvňáka přemlouvali, aby si jeho čtení odložil alespoň na druhou třídu. On si však nedal říct. Četl stranu po straně a téměř celou knihu zvládl. Ani při čtení Písma svatého se nedostaneme daleko, budeme-li ho vnímat pouze racionálně. Velice snadno bychom se znechutili nad méně srozumitelnými místy nebo bychom jeho čtením mohli dospět ke strohému intelektulismu. A o to našemu Bohu určitě nejde.

S Ježíšem rozlomme sedm pečeti

Podle vidění svatého Jana nikdo nebyl hodný otevřít knihu knih, pouze Beránek (srov. Zjv 5,1-10). Je to právě Ježíš, který Písmo odpečetl, abychom ho i my, byť malí a chudí, mohli číst s duchovním užitkem. Od té doby je podle slov svatého Augustina Písmo svaté jako plynoucí řeka. Mělká, že jí lehce přejde i beránek, ale zároveň tak hluboká, že přeplavat ji má problém i slon. Na malé se usmívá a pro velké má nedozírnou hloubku, ze které běhá mráz po zádech.

Ježíš nám otevřel smysl všech Písem a získal od Otce posvěcující milost, v jejíž síle může Bibli denně otvírat každý z nás. Proto klíčem od celé Bible zůstane i pro tebe on. Samozřejmě, k působení Ježíšem zasloužené milosti v nás je třeba přidat i naše skromné lidské úsilí.

Dobrá rada nad zlato

Bible je napsána tak, že správným postojem k ní je pokora srdce. Je to kniha, která nás nutně přesahuje. Raději se už předem na ni nalaďme pozitivně. Abychom se těšili, když při čtení čas od času v nás něco zarezonuje, když se nám rozehrěje srdce a v mysli se nám trochu rozjasní. Možná to bude, jako když na tmavé obloze vyjdou hvězdy. Nepochybně najdeme, z čeho se radovat po celou dobu čtení. Neboť obzvláště u Písma svatého platí, že se ho sice učíme číst zcela obyčejně, ale s tajemnou asistencí Ducha Svatého.

Shrňme si podstatu, co jsme si o čtení Bible řekli

- Čti Písmo jako Boží knihu pro tebe. Čili s vírou, láskou, jednoduchostí milovaného Božího dítěte. Jako knihu pravdy a moudrosti v tom nejhlubším slova smyslu. Jako knihu svatou, přetvářející.
- Zvol si postup čtení, tedy pořadí knih a přibližně i počet kapitol spolu s časovým intervalem; tedy dny v týdnu, ve kterých se chceš čtení věnovat. A měj po ruce i dobrou mapu s tužkou.
- Ke čtení Písma si připrav srdce vnitřním ztišením a – lze-li – i vhodný prostor: oblíbený koutek možná s nějakou ikonou, svíčkou či květinou. Pomůže, když si určíš vhodný čas čtení vzhledem k sobě i rodině, ve které žiješ.

- Alespoň přibližně sleduj literární druh knihy Bible nebo části, kterou právě čteš: zda je to historická kniha, nebo prorocká; zda poučné mluvení, nebo poezie atd. Bylo by chybou číst biblickou bajku jako historickou událost.
- Čti každou knihu Písma postupně jako film. Tedy vnímej kontext toho, co čteš, a snaž se jí trochu porozumět ve světle ostatních knih Písma. Zkrátka žádnou knihu Písma nečti jako nějaký horoskop ohledně toho, co chceš udělat.
- Čti pravidelně, nejen v krizi. Je lepší číst méně a častěji, ne-li denně, tak skoro každý den. Jako když nemáš v peněžence vždy na všechno, ale spoříš na účet. Raději si naspoř i načtené Písmo, abys v době krize měl z čeho vybrat, nebo lépe, aby ses do zbytečné krize nedostal.
- A čti vytrvale, nejlépe bez prázdnin. Je jasné, že čím častěji budeš číst a čím více, tím dříve Bibli přečteš. Ale vytrvalost je lepší než rychlost a množství přečteného. V poznávání Písma je nejlepší právě ona.

(podle KN)

Ježíš nezavrhuje lásku k rodičům

Otázka čtenářky ukazuje, jak nás Písmo svaté učí uvažovat, hledat a porovnávat. Je psáno tak, abychom v něm nehledali příliš zjednodušená či jednoznačná řešení. Abychom správně uchopili problém a našli řešení, potřebujeme se namáhat v modlitbě i v uvažování. Nade vše se nám sejde vytrvalým čtením poznávat Boží slovo jako celek.

V evangeliu se píše, že kdo nemá v nenávisti otce nebo matku, nemůže být Ježíšovým učedníkem. Mám kvůli Kristu nenávidět rodiče?

Livie

Používat antiteze při vykládání Písma nebo zveličovat bylo v židovství zcela normální. K vyjasnění argumentací se dávaly do protikladu různé skutečnosti s jejich opačným významem. Byly to jakési řečnické figury, kterými chtěl vykladač Písma udržovat své posluchače v pozorné duchapřítomnosti. Tedy odpovídají v první řadě stylu vysvětlování a ne obsahu. Proto - zejména u morálně

náročných biblických textů - si musíme dát pozor před jejich doslovným výkladem. I v Ježíšových ústech antiteze obvykle znamenají výzvu k prohloubení pochopení tématu nebo poukazují na její naplnění v jeho učení.

O nenávisti v protikladu s láskou se mluví pouze v Lukášově evangeliu (srov. Lk 14, 26). Evangelista Matouš, který čerpal ze stejného pramene, použil jemnější vyjádření: „Kdo miluje otce nebo matku víc než mě, není mě hoden“ (Mt 10, 37). Radikálnější sv. Lukáš, který rád a přitom nenápadně naplňuje ducha Starého zákona, chtěl zřejmě podtrhnout i to, že láska k rodičům má být podřízena přednostní lásce k Bohu ve smyslu prvního Božího přikázání: „já jsem Pán, tvůj Bůh“ (Ex 20, 2). Zákonníci si totiž zvykli z Desatera nejvíce zdůrazňovat příkaz o zachovávaní soboty a příkaz o úctě k rodičům. V evangeliu můžeme sledovat, že v případě zachovávaní soboty opravdu přeháněli. Ježíš však přináší do lidských interpretačních vybočení rovnováhu a svými výroky dává na správnou míru nejen příkaz o svátečních dni, ale i příkaz úcty a lásky k rodičům.

Otázka, na kterou naráží naše čtenářka, má však zvláštní gramatickou rozdílnost mezi dnešním vyjadřováním a tím ve starověké Palestině. Hebrejšтина totiž nezná stupňování přídavných jmen. Proto v kontextu Ježíšových dob se i významový akcent mohl vyjádřit protikladem. Tak se dostáváme ke skutečnosti, že Ježíš chtěl svým posluchačům říct vlastně jen to, že kdo miluje své rodiče více než jeho, nemůže být jeho učedníkem. Dnešní řeči řečeno, že kdo je nedá na druhé místo po Bohu. Nejde mu tedy o odmítnutí lidských vztahů, ale o jejich relativizování. Ani o popření náklonnosti, ale o její podřízení, při kterém jsou důležité postoje a způsob jednání, ne city.

Jde zřejmě i o to, že v průběhu dospívání se naše vztahy k rodičům mění. Na začátku života jsme na nich závislí, ale v dospělosti se vyvíjí vztah rovnosti, dokonce později než projev opravdové lidské zralosti nastupuje mateřství a otcovství vůči vlastním rodičům. A tedy starý vztah závislosti umírá a rodí se nový. Stále rodiče milujeme, ale pokud od nás požadují něco, co neodpovídá

naším hodnotám, musíme být schopni říci jim: „Mám tě rád, ale v tomto nemůžu s tebou souhlasit.“

Fakt, že Ježíš jistě podporuje úctu a lásku k rodičům nejen svým příkladem, ale i učením, je vidět z toho, že napomíná zákoníky, kteří dávají jako obětní dar Bohu i to, co jejich rodiče potřebují k důstojnému dožití: „Vy však říkáte: 'Kdo by prohlásil otci nebo matce: To, čím bych ti měl pomáhat, je „korban“, to jest dar (pro chrám)'- už mu dovolujete, že pro otce nebo matku nemusí nic udělat.“ (Mk 7,11-12). Můžeme si být jisti, že Ježíš od nás neřádá, abychom přestali milovat rodiče a starat se o ně. Citovaný výrok nás naopak naléhavě vyzývá, abychom odmítli uvěznění do konformity, které nám brání přistoupit na hodnoty evangelia.

(podle KN)

Manželskou odlukou se svazek neruší

Manželství mezi mužem a ženou vytváří mezi nimi společenství celého života. To se dotýká společných radostí, plánů, starostí i povinností, společné domácnosti. Toto společenství celého života je zaměřeno na dobro manželů, jakož i na plazení a výchovu dětí.

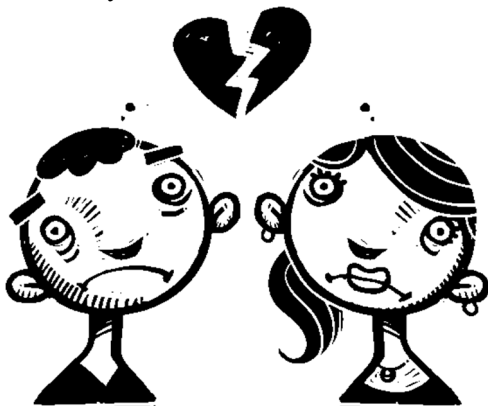
Jelikož se opakuje manželova nevěrnost, známá mi vysvětlila, že můžu požádat o manželskou odluku. Dovedete mi říci, co to pro křesťana v praxi znamená? V jakých případech se může o ni žádat a co je třeba později zachovávat?

Gabriela

Když se pro závažné příčiny společný život manželů stává nemožným, lze požádat o manželskou odluku. Pod tímto pojmem se rozumí osvobození od povinnosti manželského soužití. Neznamená to, že manželé jsou církevně rozvedeni. Manželská odluka umožňuje, aby manžel a manželka žili odděleně. Ale jejich manželství je stále platné, proto nemohou uzavřít nové manželství a jsou vázáni zachovávat věnost vůči sobě. Manželská odluka je tedy jen pozastavení urči-

tých práv a povinností, které vyplývají z manželství. Společenství celého života nemůže být plně uplatněno, dokud přetrvává příčina odloučení.

Kodex kanonického práva stanoví tři důvody, které vedou k manželskému odloučení: 1. cizoložství, 2. fyzické nebo duševní nebezpečí pro jednoho z manželů nebo pro děti, 3. jiné závažné příčiny, které ztěžují společný život. Mezi závažné příčiny můžeme zařadit krutost, opovržení, hanobení, útlak, navádění na kriminální činnost, nucení k praktikování jiného vyznání. Takové chování však nemá být jen vážné, ale také časté a opakující se, a tak jediné separaci se dá tomuto zlu vyhnout.

První důvod může vést k trvalé manželské odluce. Cizoložství však musí být vědomé a dobrovolné. Nemůže jít jen o jakési podezření nebo pochybnost o věrnosti. Také nevinná strana nesmí dát sama důvod k cizoložství, souhlasit s ním, a sama se ho dopustit. Pokud nevinná strana odpustila provinilému manželskému partnerovi, zanechala své právo na manželskou odluku.

Druhý a třetí důvod může pozastavit manželské soužití pouze dočasně, dokud přetrvává příčina odluky. Pokud tato příčina pomine, manželé by měli obnovit manželské soužití. Může se však stát, že vzájemné vztahy mezi manžely jsou natolik rozvrácené, že obnovení manželského soužití je nemožné.

Pokud se nevinná strana rozhodne využít práva na odluku a přerušit manželské soužití, musí do šesti měsíců požádat biskupa o manželskou odluku. Žádost předkládá biskupovi prostřednictvím svého faráře. Manželské soužití jako společenství celého života je přirozeným způsobem, jak uskutečňovat cíle manželství. Proto se manželská rozluka musí chápat v první řadě jako náprava stávajícího zla nebo jako prevence zla, které ohrožuje manželského partnera nebo děti. Není to však zrušení či anulace manželství, ale pouze pozastavení určitých práv a povinností, které z manželství vyplývají.

(podle KN)

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ

Mlsnost: vždyt' je to jen „malý hříšek“

Mlsnost, nenajedenost (u nás známá jako „obžerství“) se považuje za jeden z nejméně důležitých sedmi hlavních hříchů. Když nás vede k nemírnosti nebo ke špatným stravovacím návykům, je potenciálně nebezpečná pro naše zdraví.

Jídlo a nápoj jsou nejednou synonymem nespravedlnosti mezi národy: zatímco v chudých zemích umírají miliony lidí hladu, v bohatých zemích mnozí onemocní a zemřou, neboť jedí mnoho.

V průmyslových zemích jsou zase velmi rozšířeny patologické onemocnění jako obezita, bulimie a anorexie. Kultura blahobytu v naší společnosti vede lidi ke stále větší konzumaci jídla. Už svatý František Saleský ve své době upozorňoval, že nespokojení a neklidní lidé hledají radost v jídle. Přehnané mlsání má

svůj původ v kompenzaci jako odpověď na nepříjemnosti, frustrace, deprese a odsouvání na okraj společnosti. Svatý František říká, že mlsnost spočívá v:

- touze po vybraných jídlech a nápojích;
- přehnaném požívání co do množství;
- přehnané přípravě jídel;
- přehnaném potěšení se;
- požívání mimo čas k tomu určený.

Mlsnost má dvě formy, jedna se soustředí na jídla a druhá na alkoholické nápoje. František doporučuje jíst s jednoduchostí a mírností tolik, kolik potřebuje naše tělo k životu. Podle svědectví jídával bez nejmenších poznámek vše, co mu předložili, a připomínal i druhým, že je třeba s velkým respektem zachovávat slova Pána Ježíše: „A když přijedete do některého města a přijmou vás, jezte, co vám předloží“ (Lk 10, 8). Svůj život prožil ve střídmosti a prakticoval různé

druhy tělesné askeze a pokání, přičemž je však nežádal od druhých. Aby se nedělal nápadným nebo pokud by měl někomu odepřít lásku, upřednostňoval zřeknout se svých dobrovolných umrtvování. Tyto tělesné skutky pokání a umrtvování nejsou masochistickými projevy, právě naopak učí umírněnosti, ovládnání sebe sama a schopnosti umět se darovat. Půst nás zároveň učí být solidárními s těmi, kteří trpí hladem. U mnoha světců obdivujeme jejich odpoutanost od hmotných věcí – i jídla, což je výborná věc, ale na druhé straně musíme být pozorní na to, co jíme a pijeme, neboť ten, kdo ignoruje, co má na talíři, může se otrávit. Požitek, který s radostí cítíme, když jíme něco příjemného, by v nás neměl vyvolat pocit viny ani tehdy, když jsme „mlsní“ a dáme si kousek čokolády. Obžerství (mlsnost) je forma egoismu, který obecně přináší odmítání a pohrdání jídlem a pitím... Ještě horší je, když nenasytnost dělá člověka otrokem vlastního břicha. Nenajedenec – ten, kdo si neodloží na zítra nic z toho, co může sníst už dnes, - se chová jako dokonalý egoista. Nejprve si vybere nejlepší kousky nebo nejlahodnější jídla a neposune talíř spolustolujícím, pokud si nenaplní ten svůj.

Jaké rady dává náš světec na zvládnutí nemírnosti v pití a požívání? „*Postit se, abychom se líbili Bohu, je výborná věc.*“ Doporučuje půst, který má být praktikován tak, aby nepoškodil zdraví. Takový způsob umrtvování je blahodárný jak pro duši, tak pro tělo. Půst má být pokorný, upřímný a konaný z lásky k Bohu a ne proto, aby nás lidé obdivovali. Povzbuzuje nás, abychom se učili mírnosti, která spočívá v usměrňování vůle a choutek smyslu: „*Stálá a vytrvalá mírnost je mnohem více než přísné odříkání.*“ Ve své knize Filotea povzbuzuje „*vyčítat a napomínat mlsání*“, i když by mnozí jeho slova raději nahradili slovy „*porazit a vykořenit mlsnost*“. František však chce, abychom k našim chybám a nezřízeným vášním přistupovali s laskavostí a bez povrchní zuřivosti a nenávisti. Jeho slova „*vše z lásky a nic násilím*“ nám znějí jako pozvání vstoupit do duchovního boje, kde láska zastává první místo.

(podle Don Bosco dnes)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Mít oči jako bazilišek

Neboli záludné a zlé. Svou pohádkovou kariéru v podobě veskrze potvorného a nesympatického draka zahájil **bazilišek** (*bazališek, bazaliskus*) poté, co se objevil v Kralické bibli; ve shodě s latinskou verzí překládali kraličtí výrazem *bazališek* různé druhy jedovatých hadů. Slovo je odvozeno z latinského *basiliscus* a řeckého *basiliskos* pro tropickou ještěrku s bílou skvrnou na hlavě a hřebenem na zádech.

Bazilišek je zlý člověk; **baziliščí** bývá zloba, zášť, pohledy a oči; *vejce baziliškova vyseděti* jest škodlivé věci tropiti.

(podle Aniž jest co nového pod sluncem)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

V biblických dobách představovalo jméno povahu nebo osud jeho nositele a sám Bůh mu při kládání význam, když při stvoření pojmenoval svá díla a když pověřil Adama, aby dal jméno každému zvířeti, které pro něj stvořil. Účast na spolustvořitelském Božím díle dává i dnes rodičům výsadu nazvat své dítě jménem, které mu přinese ochranu patrona a bude mít v jeho životě význam. V následujících řádcích vám přinášíme na pokračování seznam ženských biblických jmen, která jsou součástí našeho kalendáře a jejichž spjatost s Bibli si možná už nejdnou ani neuvědomujeme. Jejich nositelky však mohou čerpat sílu z příběhů svých patronek či alespoň poznat jejich etymologii. *Pokračování z minulého čísla*

26. červenec – Anna (Hana, Aneta, Anita): Postava Anny se vyskytuje ve Starém i Novém zákoně a spojuje je podobný osud.

Ve Starém zákoně byla Anna manželkou Izraelity Elkána, který ji vroucně miloval. Neměla však děti a musela snášet ústrky druhé Elkánovy manželky, která měla mnoho dětí a Annu potupovala a urážela natolik, že Anna pouze plakala a nejedla (1 Sam 1, 7). Ani vroucí láska manžela nedokázala zmírnit její žal. Nakonec uzavřela s Bohem smlouvu, že pokud jí dá dítě, obětuje ho jeho službě, což se také stalo. Porodila syna Samuela a už v dětském věku ho odnesla do chrámu, aby tam sloužil. I novozákonní Anna trpěla neplodností a až po modlitbách svého manžela Joachima na poušti počala ve vysokém věku holčičku,

kteřou podobně obětovala Bohu – Pannu Marii. Přestože je dnes svatě Anně jako matce Bohorodičky zasvěcených mnoho sakrálních objektů a je prohlášena za světici, její jméno se v novozákonních kanonických evangeliích vůbec nevyskytuje, je známo jen z apokryfů. Jméno má hebrejský původ a znamená milá.

29. červenec – Marta: Novozákonní Marta, Lazarova sestra a blízká Ježíšova přítelkyně, byla pracovitá a akční osoba, žena činu. Spolu s Lazarem a Marií tvořili neobvyklou rodinu tří sourozenců, pravděpodobně svobodných a bezdětných, kteří bydleli pod jednou střechou.

Dá se předpokládat, že Marta byla z nich nejstarší, protože jí připadla role hostitelky a Jan ji ve svém evangeliu jmenuje na prvním místě: „Ježíš měl rád Martu i její sestru a Lazara.“ (Jan 11, 5) V dobách, když byla pohostinnost vysoce ceněnou hodnotou, když hostům myli nohy a vlasy natíraly vonnými oleji, byla ženou na správném místě – během Ježíšovy návštěvy měla „plno práce s obsluhou“ (Lk 10, 40) A ačkoli Ježíš její pohostinnost chápal, přece zaměřil její pozornost na důležitější věci: „Marto, Marto, staráš se a zne–

pokojuješ pro mnohé věci, a potřebné je jen jedno. Maria si vybrala lepší podíl, který se jí nevezme.“ (Lk 10, 41)

Energická Marta byla později tou, která vyšla Ježíšovi vstříc po smrti svého bratra – s výčitkou, ale i neochvějnou vírou: „Pane, kdybys byl bydlel tady, můj bratr by nebyl umřel.“ (Jan 11, 21) Přestože byla neklidná, temperamentní a úzkostlivá, není pochyb o tom, že Ježíš ji miloval. Aramejské jméno Márathá znamená paní domu, hospodyně, v přeneseném významu pečlivá.

(podle Slovo)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Poté, co se v modlitbě mluvilo o nepříteli, nyní se zmiňuje smrt pravděpodobně ve spojení s tím, co obsahuje List Židům: ďábel má moc nad smrtí a prostřednictvím strachu ze smrti drží ve „vězení“ lidí (srov. Žid 2,14-15) Modlíci se člověk prosí, aby mohl prožívat svou smrt ne pod vlivem nepřitele, nýbrž poslouchajíc Krista, který ho z druhé strany života povolává k věčnému životu.

V hodině mé smrti...

Touto prosbou se připravujeme prožívat zmíněnou chvíli ne s odstupem, ale jako setkání: v hodině osobní smrti může věřící slyšet hlas Pána, který ho povolává k sobě. Zajímavé je, že tentýž výraz najdeme i v závěru modlitby Zdravas, Maria: „Nyní i v hodině smrti naší.“

Když se totiž blíží hodina smrti, i věřící může prožívat strach. Nejen strach z fyzické bolesti nebo strach z toho, že se ocitne v neznámém „terénu“, ale spíše strach z vlastního osudu: Kde skončím? Jaký bude výsledek celé mé existence? Budu skutečně spasen, nebo skončím daleko od

Boha (otázka, která předpokládá posmrtný život – existenci *post mortem*)? Zůstane něco ze mě ve chvíli přechodu, nebo se nesmazatelně probořím do nicoty (tato otázka nepředpokládá posmrtný život)? Obě otázky mohou znepokojoval srdce věřícího člověka.

Tváří v tvář těmto otázkám se věřící člověk snaží zbavit obav svého neklidného srdce tím, že klepe na Kristovo srdce: „V hodině smrti mé zavolej mě.“ Sevřený strachem se svěřuje jedinému hlasu, který ho může zachránit a navrátit mu pokoj.

...zavolej mě

Jde o jedinečný jev, jakýsi implicitní, mimořádný a fascinující paralelismus. Pokud při stvořitelském gestu Boha je to jeho slovo, vyslovené nad propastí počáteční nicoty, které povolává k existenci všechny stvořené věci (v Gn 1,1-31 refrén „Bůh řekl“ doprovází každé stvořitelské gesto), podobně je to hlas Pána Ježíše, který povolává člověka k věčnému životu a nedovolí, aby padl do propadliště nicoty.“

Tím, že Zmrtvýchvstalý vyslovuje jeho jméno, zachraňuje ho z moci a strachu ze smrti a obdarovává ho životem, jedná se o činnost, která má zvláštní stvořitelský rozměr. Slovo má nesmírnou moc: uvedme jako příklad dítě, které, když se ocitne na úplně tmavé chodbě, má strach a zůstane nehybně stát. Slyší-li přátelský hlas své matky, která ho volá z druhé strany chodby, nebojí se projít, protože uslyšelo známý hlas. Ví, že matka ho očekává a určitým způsobem provází skrze tmu. Tuto zkušenost vyjadřuje i žalmista: „I kdybych měl jít tmavou dolinou, nebudu se bát špatného, neboť ty jsi se mnou“ (Ž 23,4). Síla slova spočívá ve skutečnosti, že zpřítomňuje mluvčí osobu, která ho vyslovuje: pokud i v nejhorších situacích slyšíme vyslovené slovo, jsme hned v kontaktu s tím, kdo ho právě vyslovil.

Tím, že Zmrtvýchvstalý vyslovuje jeho jméno, zachraňuje ho z moci a strachu ze smrti a obdarovává ho životem, jedná se o činnost, která má zvláštní stvořitelský rozměr. Slovo má nesmírnou moc: uvedme jako příklad dítě, které, když se ocitne na úplně tmavé chodbě, má strach a zůstane nehybně stát. Slyší-li přátelský hlas své matky, která ho volá z druhé strany chodby, nebojí se projít, protože uslyšelo známý hlas. Ví, že matka ho očekává a určitým způsobem provází skrze tmu. Tuto zkušenost vyjadřuje i žalmista: „I kdybych měl jít tmavou dolinou, nebudu se bát špatného, neboť ty jsi se mnou“ (Ž 23,4). Síla slova spočívá ve skutečnosti, že zpřítomňuje mluvčí osobu, která ho vyslovuje: pokud i v nejhorších situacích slyšíme vyslovené slovo, jsme hned v kontaktu s tím, kdo ho právě vyslovil.

Jaká slova vysloví Pán na konci mého života? Pravděpodobně na konci vysloví slovo, které řekl na začátku: „Následuj mě!“ Pozvání následovat ho během pozemského života zazní i v poslední chvíli jako dar a záruka života v plnosti: „Následuj mě! Pojď za mnou do věčného života“, protože „kde jsem já, tam

bude i můj služebník“ (Jn 12,26). Pokud mě ty, Pane, voláš, tvůj silný hlas mě povede přes temná údolí smrti a pomůže mi zakotvit v přístavu věčného klidu a nekonečné radosti.

Když modlí se člověk prosí, aby ho Kristus povolal v hodině smrti, on tím nevyjadřuje touhu pouze mít po svém boku přítele – v tomto případě Krista –, který by trochu zmírnil strach z přechodu; on vzývá spíše jeho silné gesto: „Silou svého slova vytrhni mě z moci smrti; povolej mě k věčnému životu.“

(pokračování příště)

Zadáno pro ženy

Když nerozumíš Božímu požadavku...

Svatá Bernardeta

Svatá Bernadeta Soubirousová pocházela z Francie a žila v letech 1844 - 1879. Vyrůstla ve velmi chudé rodině v malém městečku Lurdy. Jednoho dne se jí při plnění každodenních povinností neočekávaně zjevila Matka Boží. Při prvním zjevení Bernadeta nevěděla, o koho jde, a mluvila o Matce

Boží jako o „Paní“. Časem se jí „Paní“ dala poznat jako „Neposkvrněné početí“. Bernadeta vstoupila do řehole Milosrdných sester a ze všech sil se snažila žít klidným životem v ústraní, její svátek slavíme 16. dubna.

Víme, že když nás Bůh k něčemu volá, máme poslechnout. Měla jsi však někdy pocit, že Bůh od tebe chce něco, čemu nerozumíš, co je nemožné nebo jednoduše přesahuje tvé schopnosti? Možná cítíš, že tě Bůh volá, abys vedla skupinku studia Písma, i když se k smrti bojíš mluvit před skupinou lidí. Možná tě vede k tomu, abys zanechala své bezpečné zaměstnání a věnovala se

něčemu náročnějšímu, co by tě více naplňovalo. A možná je součástí Božího plánu, aby sis adoptovala neznámé dítě z druhého konce světa.

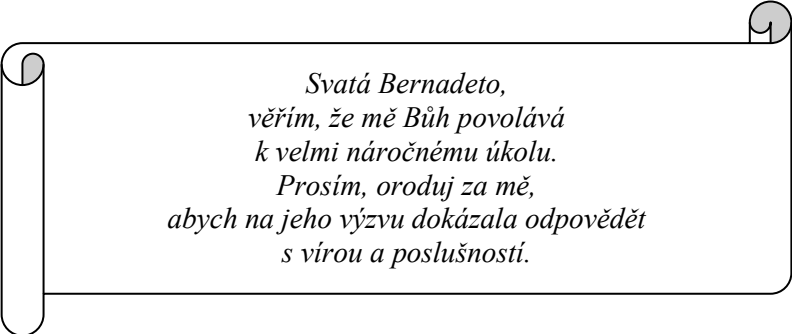
„To přece nemůžu udělat!“ máš chuť odpovědět. „Je to příliš těžké, příliš se toho bojím. O tom se vůbec nehodlám bavit.“

Svatá Bernadeta Soubirousová, dnes známá díky mariánským zjevením, které prožila ve francouzských Lurdech, ví, co znamená být povolána k něčemu zdánlivě nemožnému.

Když se jí Matka Boží zjevila po deváté, přikázala jí: „Napij se z pramene a umyj se v něm.“ Mělo to však háček: na místě, které Matka Boží Bernadetě ukázala, žádný pramen nebyl. Bernadeta se přesto snažila příkaz poslechnout. Ryla do země, dokud se jí nepodařilo nejprve vyhrabat bláto a později se dostat k blátivé vodě. Následně se v této vodě pokusila umýt, k velkému zděšení lidí, kteří se shromáždili kolem jeskyně. Když však později zjistili, že přesně na tom místě, kde Bernadeta začala rýt do země, vytryskl pramen, jejich zděšení vystřídal úžas.

Bernadetina pokorná poslušnost, s níž odpověděla na požadavek, kterému nerozuměla, nám může pomoci najít odvahu jednat Boží vůli, i když se nám zdá, že to nedává žádný smysl.

*Všechno můžu v tom, který mě posiluje.
Flp 4,13*

*Svatá Bernadeto,
věřím, že mě Bůh povolává
k velmi náročnému úkolu.
Prosím, oroduj za mě,
abych na jeho výzvu dokázala odpovědět
s vírou a poslušností.*

Dar lásky pro rodiče

40. kapitola *Láska zanechává odkaz*

*...dostaneš odměnu za své trápení – praví Hospodin...
(Jer 31,16)*

„Dokonalí rodiče“ neexistují – jsou pouze muži a ženy, co s dětmi prožijí prožívání zubů, škrábance, modřiny, sourozeneckou rivalitu, udělají tisíce chlebů ke svačině a nespočet domácích prací... a přitom až do posledního dechu milují své děti.

Někdy se nám může zdát, že jsme neustále v jednom kolotoči. Snažíme se toto období nějak přežít a zajistit, aby všechno fungovalo, jak má. Ale láska nám pomáhá chápat, že děláme něco velkolepého – zanecháváme ODKAZ.

Jedná se o vzácné rodinné dědictví, náš dar dalším pokolením. Když v noci zavřeme oči, můžeme si s láskou představit obraz budoucích statečných a úspěšných generací, na které prostřednictvím každodenní obětavé služby, vřelých modliteb a trpělivého snášení potíží svoláváme požehnání.

Centrem všeho je láska. Ona je podstatou odkazu, co po sobě zanecháte.

Svým dětem nepředáte jen příjmení a genetickou informaci. Dáváte jim také důležité poselství lásky, které se vyznačuje vaší životní moudrostí.

Možná si nemyslíte, že jste vyslovili mnoho moudrých vět, které by bylo třeba uchovat. Většina drahocenných moudrostí však nepochází z nacvičených frází či působivých řečnických projevů. Děti je spíše uslyší, když je ukládáte spát nebo s nimi sedíte za stolem či v autě. Zapamatují si je, pokud jim je pošeptáte do ucha, když jim je nejhůř. Vaše slova se budou jednoho dne říkat vašim pravnoučatům, která možná ani nebudou tušit, odkud pocházejí, ale pocítí jejich vliv.

Když se nyní sytíte Božím Slovem, učíte děti žít podle jeho vůle, necháváte skrze své zkušenosti a vzpomínky proudit jeho pravdu, dáváte dětem odkaz, který je natolik vzácný, že jej ony později podají dál jako součást dědictví.

Láska se předává i prostřednictvím příkladu. Pokaždé, když doma řešíte nějaký spor nebo nedorozumění, nejde jen o to, abyste všechny uklidnili, ale také o to, abyste svým dětem ukázali trpělivost a novou perspektivu. Když brzy ráno vstáváte, abyste se modlili a poslouchali Boha, učíte je, že víra dává směr vašemu životu. Pokud si vybíráte, co se vám v danou chvíli zdá správné a nejlepší, předáváte mladým lidem zásady morálky. Přestože děláte mnohé chyby, děti budou s velkou pravděpodobností šířit dobro, které jste konali. I takto píšete svůj odkaz.

Láska se dává dále také prožíváním víry. Vaše děti budou v životě lákat mnohé věci: peníze, popularita, zábava... Mnozí je budou chtít získat na svou stranu. A i když už budou dost velké, aby rozhodovaly samy za sebe, bude je při těch rozhodnutích ovlivňovat, jak jste vy prožívali víru, co jste považovali za skutečně důležité, jak jste projevovali lásku a úctu vůči Bohu a spolupracovali s ním a s jeho vůlí. Zda jste se nechali formovat jeho přikázáními nebo názory světa.

I víra je součástí vašeho odkazu. Nebo pokud dosud nebyla, oteď může být.

Po všechny roky života se v srdcích dětí může neustále ozývat váš hlas a obnovovat v nich naději, že v životě činí správné a pozitivní kroky. Můžete je doprovázet, ochotně naslouchat a moudře poradit vždy, když stojí před rozhodnutími, na která jim vlastní znalosti a zkušenosti nestačí. Můžete jim neočekávaně pomoci nebo jim dát štědrý finanční dar, který jim usnadní složitou situaci nebo zmírní krizi. Můžete se modlit a modlit a modlit a nikdy nepřestat.

Bude-li to ve vašich silách, vše, co jsme dosud jmenovali, si později můžete zopakovat i u svých vnoučat.

Za vším je láska: Boží láska, která se denně rozdává prostřednictvím lásky rodičů. Je tam. Lze ji cítit v pozadí. Vždy přichází s ujištěním, soucitem a milosrdenstvím. Celoživotní služba a poslání začíná u plenek a krmení, ale když do běžných povinností vložíte víru a sami sebe, ovlivňujete další generace.

Vaše tělo zestárne, oblečení vyjde z módy, v zaměstnání vás nahradí mladší kolegové. Vaši známí si na vás občas vzpomenou, ale většinou jen pokud budou něco potřebovat. I vaše farní společenství přivítá nové členy a bude fungovat i bez vás. Avšak vlny vašeho života a osobní vliv se budou šířit a přelévat v srdcích, myslích a ve víře vašich dětí. Proto se v Bibli žalmista modlí: „Ani když zestárnu a zešedivím, neopouštěj mě, Bože, dokud neobeznámím s tvým mocným ramenem všechna budoucí pokolení“ (Ž 71, 18).

Vkládejte tedy svou lásku hlavně na účet, který se jmenuje „vzácné nenahraditelné vztahy“. Budete tak pro Boha i pro svět skrze své děti požehnáním nejen nyní, ale i v daleké budoucnosti.

Bůh vám dal děti, abyste je k němu přivedli a osobně jim ukázali jeho lásku a jeho cesty na zemi. Psali jsme tuto knihu s nadějí, že vám Bůh jednoho dne ve věčnosti řekne, že jste nezklamali jeho posvátnou důvěru, a seznámí vás s generacemi, kterým jste svým životem pomohli přijít do nebe, kde mohou celou věčnost hledět na jeho slávu a těšit se z ní.

Takový je Dar Lásky (pro) rodiče.

Přečtěte si osmnáctý verš 71. žalmu (Ž 71,18) a napište svým dětem dopis s odkazem, který by mohly předat příštím generacím. Podělte se v něm o svou víru, o hodnoty, které vyznáváte. Vyjádřete jim svou lásku a víru v hojně Boží požehnání i pro budoucí pokolení. Dejte tento dopis každému z vašich dětí (nebo i vnoučatům) jako dárek a jako poselství vašeho života... a lásky.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jakým způsobem jste se rozhodli dát svým dětem tento dopis?
- ? Jaké touhy a naděje do něj vkládáte?.

*Mé potomstvo bude mu sloužit. Bude vyprávět o Pánu příštímú pokolení,
(Ž 22,31)*

Pár slov pro mladé

14. Naše perspektiva

Na úvod přináším trochu fantazie...

Fotbalový zápas začal. Kdo hrál? Představte si: Evangelíci s katolíky! Tribuny byly plné diváků a mezi nimi seděl nikým nepoznaný Ježíš. Rozhodčí mocně foukl do píšťalky a zápas začal. Míče se zmocnili evangelíci. Následovala přihrávka, souboj s protihráčem, náprah, střela jako z děla a je zde gól. Pán Ježíš vyskočil a velmi se radoval. Za chvíli zaútočili katolíci. Centr z pravého křídla našel hlavu a ... a dali nádherný gól. Pán Ježíš

opět vyskočil a byl nesmírně šťastný... Někteří diváci ho však nechápali a kdosi utrousil: „Podívej, jak se chová tento člověk... Jistě je nevěřící.“

Hledat pravdu

V jednom čase se křesťané rozdělili a jisté je, že kdosi se prohřešil proti víře. Jak se opět sjednotit? Pán je ten, který spojuje naše životy. Miluje nás všechny a těší ho každý lidský úspěch. Chce, aby se mezi lidmi vedl upřímný dialog založený na **pravdě a lásce**. A chce, abychom byli jedno.

Jsou nám vzorem, jak na to

Na světě byli a jsou lidé, kteří jsou Božími přáteli. **Svým chováním našli oblibu u Pána. A On jim zjevil nádherné věci. Pootevřel jim okno do nebe. Jsou objeviteli jiného světa.** Zašli opravdu příliš daleko. Posuďte sami:

Mluví s Bohem, nebojí se mu tykat, vidí svět jinak než ostatní, radují se z maličkostí. **Zjistili, co je zde podstatné. Žijí to naplno.** Radují se z dobré hudby, z pestrých barev, prožívají dotek větru, chlad rosy,... Tito lidé milují Pána Boha i lidi a jsou z nás nejšťastnější. Odhalili pravdu o životě. Nazýváme je **světci**.

Vzdáváme jim úctu. Pozor! **Neklaníme se jim.** Ani Panně Marii. To patří jen Bohu. Hřešili bychom proti víře. **Ctíme je jako Boží přátele.**

Pozor na slepou uličku: „Falešné idoly“

Náš svět je přeplněný i lidmi, kteří jsou trochu jiní. Mají rádi kariéru a peníze. Časopisy je ostře sledují. Píší o počtu jejich rozvodů, o tom, kdo s kým chodí, kolik vydělali, jaký skandál vyprodukovali, kdo se léčí z drogové závislosti.

**A tak jsme se ocitli na křižovatce života.
Co máme žít? Nabízejí se dvě cesty.**

První:

Je lehká, plná vášní, svévole, radovánek, nezávazných známostí. Časopisy jsou těmito návnadami přeplněné. Jako by tento svět potřeboval jen toto. Jako by to bylo nejdůležitější.

Druhá:

Je dnes dost netradiční. Její doprovodnými znaky jsou mozoly, praní plenek, pláč i smích dětí. **Je to mnohem skromnější cesta života. Nikdo zde netleská.**

Fotografii plenek jsem v časopisech snad ještě ani neviděl. Ale v tomto prostředí obyčejných lidí se svatosti jaksi mnohem lépe daří. Bylo tomu tak odpradáвна.

Za chvíli i ty vyjdeš naplno na scénu života. Doufám, že to zvládneš! Zvol jsi dobrou cestu.

A jak je to s tebou?

„Ovocem“ víry je život. A ochranou života jsou Boží přikázání. Udělej si tuto zkoušku. Jde o tvé vysvědčení. Poznač si odpovědi, se kterými se ztotožňuješ.

1. Slovo Desatero pochází z řeckého slova „deka logoi“ a v překladu znamená:

- A. katalog chování
- B. deset slov
- C. soubor tezí

2. Dekalog zjevil Pán na hoře:

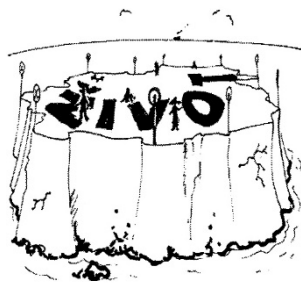
- A. Nebo
- B. Sinaj
- C. Tábor

3. Základní principy Desatera jsou Bohem vepsány i do lidské přirozenosti. Lidé je už odpradáвна cítili. Jsou také ve starobylých zákonech dávných království. Víš, kde to bylo?

- A. ve Starobabylonské říši, za dob vladaře Chammurapiho
- B. v Akkadské říši, za dob vladaře Sargona I.
- C. v Egyptské říši, za dob vladaře Meniho

4. Desatero dal Pán Izraelitům po vysvobození z egyptského otroctví. Zjevil jim novou cestu pro život. V Desateru tedy především jde o:

- A. nové inspirace
- B. zlatá pravidla pro život společnosti
- C. pokračování osvobození z osobního otroctví, kde „faraonem“ je zlý duch

5. Dekalog je součástí:

- A. úmluvy mezi Mojžíšem a Pánem
- B. starozákonní smlouvy mezi Bohem a jeho lidem
- C. podmínek vstupu do zaslíbené země izraelského lidu

6. Pán napsal Desatero na kamenné desky, které se měly uložit do:

- A. nejkrásnějšího stanu
- B. středu židovského tábora
- C. archy

7. Pokračováním Desatera jsou:

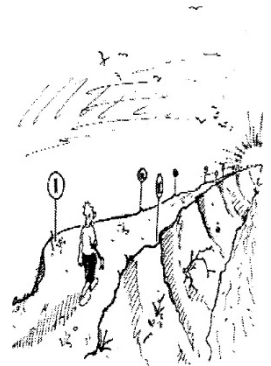
- A. evangelní rady
- B. zázraky
- C. podobenství

Ohodnocení: Správné odpovědi jsou: **1 B, 2 B, 3 A, 4 C, 5 B, 6 C, 7A.** Za každou správnou odpověď si připočítej 2 body. A teď s pravdou ven. Pokud máš:

Pod 5 bodů:

Ajajaj... Zle je, nedobře! Urychleně začni s sebou něco dělat. Přece nemůžeš dopustit, aby ve tvém srdci byly „kaldné vody“. Experimentovat se dá se všeličím, ale ne se svou vlastní spásou!

5 - 9 bodů:

No, no, no... Dosáhnout průměru v tak důležité oblasti, jakou je Desatero Božích přikázání, je trochu málo. Vrať se k testu zpět a zjisti, v čem jsi udělal chybu. Ale nejde jen o teorii. Zpytuj svědomí, co se ti z Desatera nedaří uskutečnit.

10 - 14 bodů:

Víš, o čem byla řeč. K Božím přikázáním máš pozitivní vztah a nejde jen o povinnost a tradici. Uvědomuješ si, že Desatero chrání život. Bude úžasné, pokud to dokážeš svým životem.

Na setkání v nebi se těší tvůj přítel

Josef Luscoň SDB.

Mladí lidé se stahují do sebe, potřebují ukázat směr

Říká se jim NEET z anglického not in education, employment or traininc (nenacházející se v procesu vzdělávání, zaměstnání či zdokonalování). Řeč je o dospívajících, kteří nestudují ani nepracují a dobrovolně se izolují od reálného života a společnosti.

U generace NEET zdaleka přitom nejde o mládež z takzvaného sociálně znevýhodněného prostředí, ale často o brilantní gymnazisty. Tito adolescenti se jedno-

ho rána bez jakýchkoliv předchozích výstražných signálů a za bezmocného přihlížení rodičů zavírají do svého pokoje, aby všechen čas trávili před televizí, displejem svého mobilu a počítačovým monitorem. Důvod? Neúnosný tlak soutěživé společnosti, na který mladý člověk reaguje negací.

Odpírá okolnímu světu sám sebe.

Trend NEET generace narůstá

Jev výrazně rozšířený v Japonsku, kde se těmto mladým říká *hikimori*, sahá už do začátku osmdesátých let. Týká se především prvorozených synů a jeho prvním příznakem je přerušování školní docházky. Statistiky o NEET generaci v Japonsku, které hovoří o 400 tisíc až dvou milionech NEET adolescentů, poukazují na trvalý nárůst tohoto trendu, který se nevyhýbá ani Evropě. V rámci zemí Evropské unie lze do této generace zařadit téměř 14 milionů mladých mezi 15. a 29. rokem života, kteří nejsou zapojeni v žádném procesu rozvíjejícím jejich osobnost. Nejvíce takových mladých se nachází v zemích, které výrazně zasáhla hospodářská recese. Týká se to zejména Španělska, Řecka, ale i Velké Británie. Z nedávného průzkumu italské nadace Minotauro, zveřejněného pod výmluvným titulem „Tělo v pokoji“, vyplývá, že podobnou životní volbu v Itálii podstoupilo nejméně sto tisíc mladých lidí.

„S touto mládeží se už setkáváme nejméně patnáct let. Jsou to převážně kluci, kteří po přechodu z druhého stupně základních škol na střední školy opouštějí nejprve školní docházku, potom společnost a stěhují se do svého pokoje. Jsou

to dospívající s normálním inteligenčním kvocientem, často jsou to velmi inteligentní jedinci, kterým se dosud ve studiu dobře dařilo,“ přiblížil pro Vatikánský rozhlas Matteo Lancini, psycholog a psychoterapeut, který je předsedou nadace Minotauro a vědí italské sdružení skupin psychoterapie a psychoanalýzy pro adolescenty.

Rodiče viní školní systém

Podle zkoumání nadace Minotauro mnozí dotazovaní rodiče dávají vinu dnešnímu školnímu systému, který mladé lidi neprovází v citlivé fázi dospívání. Nepomáhá jim zvládat bolest – například při nehodě či nemoci, náhlém úmrtí někoho blízkého, konfliktním rozdělení rodičů. Mnozí učitelé, kteří jsou sami profesionálně demotivovaní, místo poskytování podnětů studentů spíše přesvědčují o jejich nedostatečnosti. Z rodinného hlediska je zase u většiny těchto případů zřejmý absolutní nezájem otců, kteří si nedokážou přiznat svou bezmocnost a svého potomka pro jeho chování úplně potupí, ne-li přímo vydědí.

Posuzování vrstevníky

Podle Mattea Lanciniho je pro generaci NEET velkým problémem i vztah s vrstevníky. „Zpětná vazba mladých z generace NEET spolu s osobní slabostí, sníženou odolností a dalšími faktory podněcují případný odchod do ústraní. Tito mladí lidé jsou totiž krajně závislí na posuzování svých vrstevníků. Když například popisují zkoušení ve škole, vysvětlují, že jim nezáleží na výsledku, ale na dojmu, jaký udělali na třídu. Škola se tak stala místem pro úspěšné a populární, jinak je lepší se stáhnout, říká více mladých,“ uvedl Matteo Lancini.

Internet přináší uspokojení, které jim reálný svět odpírá

Není známo, zda by volba sociální izolace existovala i bez internetu. Pravda však je, že internet pro tyto mladé lidi nepředstavuje hlavní motivaci, slouží jim však jako jediný kanál k socializaci. „Jeho pomocí řeší jinou problematiku – mentalizaci těla; náročné rozdělování původní rodiny; potíží, jak obstát v soutěživé společnosti, která se řídí popularitou a krásou. Tito mladí lidé se proto stěhují do ulity svého domova a mnozí z nich pak internet využívají jako jediný způsob udržování vztahů,“ poznamenal Matteo Lancini a dodal, že při vážněj-

ších případech sociální izolace internet vůbec nehraje roli. Není tedy příčinou odpojení od reality, ale nástrojem, který tito dospívající zoufale používají, aby si s realitou udrželi domnělý kontakt,“ uzavřel Matteo Lancini.

Chladný internet a neosobní elektronika se tak stávají záchranným kolem a sociálním asistentem na plný úvazek. Tlumí totiž sociální zahanbení dospívajících, odhmotňují přátelství a zmenšují riziko zklamání. Mladí lidé ve virtuální dimenzi nacházejí uspokojení, které jim reálný svět odepírá.

Možné řešení

Problém generace NEET ve Velké Británii rezonoval i na nejvyšších politických stupíncích. V roce 2013 tehdejší britský premiér David Cameron kritizoval fakt, že mnozí mladí využili sociální systém, opustili školy a žijí na dávkách. „Je sporné, zda by měla existovat taková možnost. Namísto toho bychom mladým měli nabídnout pozitivní výběr: Chod' do školy. Dej se do učení. Sežeň si práci.

Ale stačí to? Musíme jim nabídnout něco lepšího,“ řekl David Cameron před britským parlamentem.

To lepší se rozhodla nabídnout organizaci OPM prostřednictvím programu

24/24. Mladým lidem nabízí možnost získat kvalifikaci, pracovní zkušenosti či dobrovolnictví. Záměrem programu je zvýšit sebevědomí těchto mladých a pomoci jim najít směr, jakým se chtějí vydat na cestě vzdělávání a zaměstnání. Mnozí mladí díky programu získali dovednosti a schopnosti, které jim pomohly při startu profesionální kariéry i ve

společenském zařazení. Jedna z účastnic programu, devatenáctiletá Liz přiblížila, proč se rozhodla pro tento program: „Nevěděla jsem, co budu dělat poté, co jsem opustila školu. Na vysoké škole jsem se přihlásila na kadeřnický kurz, kurz malování a dekorace, přitom jsem se rozhodla pro účetnictví. Byla to však všechno rozdílná odvětví a lidé se mě proto ptali, co vlastně chci dělat. A já jsem jim neuměla odpovědět a neuměla jsem se rozhodnout, čemu se chci věnovat. Zapojení do tohoto programu mi pomohlo rozmyslet si, co je mou prioritou. Nechtěla jsem, aby moje dcera v budoucnosti na mě dívala, jak sedím doma bez práce.“

(podle KN)

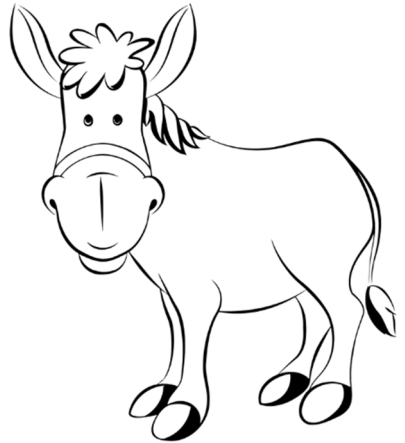
Příběh k zamyšlení: Osel a studna

Žil byl starý osel, který jednoho dne spadl do otevřené studny. Nebohý osel celé hodiny plakal a farmář se snažil vymyslet, co má udělat. Nakonec si uvědomil, že už nepotřebuje ani osla, ani studnu a proto se rozhodl ji zasypat i s oslem.

Rozhodl se, že požádá o pomoc pár sousedů. Každý z nich popadl lopatu a začal házet hlínu, písek i smetí do studny. Osel nejprve plakal ještě více, ale pak se utišil. Sousedé tam hodili ještě pár plných lopat, a pak se farmář podíval do studny. Uviděl něco zcela nečekaného.

Jak hlína padala na osla, on se otrásl, hlínu a smetí sešlápl a udusal a dostal se tak výš. Čím více farmáři házeli hlínu, tím výše osel stoupal. Nakonec byl tak vysoko, že vyskočil ven a odběhl.

Za několik týdnů přišel požár a jelikož byla studna zaházená hlínou a nebyla v ní žádná voda, nebylo čím hasit. Farmařův statek vyhořel do základů.

Co z tohoto příběhu plyne?

- někteří lidé na tebe budou házet špínu
- každá potíž je schůdek, po kterém se dá stoupat nahoru
- můžeme vylézt i z těch nejhlubších den
- vše dobré i špatné se nám vrátí

Věděli jste?

Německý student Marcel Pohl absolvoval bakalářské a magisterské studium,

které běžně trvá 11 semestrů, za pouhé tři semestry. Dosáhl toho tak, že jeho dva kamarádi navštěvovali přednášky, které Marcelovi kolidovaly s jinými hodinami. Kamarádi mu připravili poznámky, díky kterým mohl úspěšně složit zkoušky. O tomto záměru informoval také svou alma mater Univerzitu aplikované vědy pro ekonomiku a management v Essenu.

Ta podle jeho slov nevyjádřila proti tomuto postupu námítky, po absolvování školy však Marcela v červenci 2012 zažalovala pro ušlý příjem za studentské poplatky. Od Marcela požadovala 3 380 eur. To je však jen malá část školného, které by student zaplatil za absolvování všech 11 semestrů.

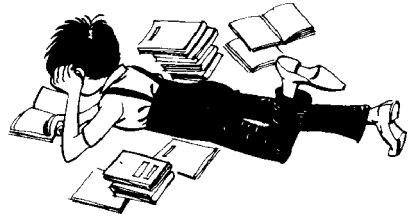
(podle KN)

* * * * *

Profesor, teolog a spisovatel P. Dominik Pecka působil na gymnáziu v Brně-Husovicích. Když se ho na počátku jeho profesorské dráhy ptal spolužák, jak se mu daří, odpověděl: "Dali mi vybrat, zda chci nastoupit na gymnázium do Žabovřesk nebo ho Husovic. Řekl jsem si, že v Žabovřeskách vřískají žáby a že tedy raději půjdu do Husovic. A zapomněl jsem, že v Husovicích kejhají husy."

Před více než sto lety prý přišla do Bratislavy na trh selka prodávat husu. Měla ji v nůši a před začátkem trhu si zašla na mši do blízkého kostela. Šla i ke sv. přijímání, nůši na zádech a z ní koukala husí hlava. Kněz byl starší a husa byla rychlejší. Od té doby prý pan farář, když viděl, že se před trhem v kostele shromažďují selky, upozorňoval: "Nůši si odložte v lavici!"

Knižní okénko

Rob Parsons

Supermatce řekni sbohem

Vedl jsem rozhovory s matkami, které mají pocit, že všechno nenapravitelně zpackaly; s matkami v domácnosti, které marně přemýšlejí, proč si o nich druzí myslí, že si vybraly tu pohodlnější cestičku; s pracujícími matkami, trápícími se s náročným batoletem a ještě náročnějším šéfem, kteří si oba umějí dupnout, když nedostanou, co chtějí. Poslouchal jsem matky, které si myslí, že jim jediným na světě v noci nechťejí spát děti, ale také matky teenagerů, které mají pocit, že jsou jedinými rodiči, jejichž děti vedle nich prosedí celou cestu do školy beze slova. Mnohé říkaly: „Kéž by nám někdo, když jsme měly děti malé, řekl alespoň část toho, co jsme se horko těžko naučily samy za pochodu.“

Vydalo Karmelitánské nakladatelství

cena 134,- Kč

Maximilien Le Febvre du Bus

Chvála odpočinku

Západní společnost neustále pracuje a za čímsi se žene. A poud se někdy zastaví, pak jen proto, aby se mohla dát efektivněji znovu do klusu. Francouzský myslitel Blaise Pascal byl přesvědčený, že „příčina veškerého lidského neštěstí tkví v tom, že člověk není schopen odpočívat“. Bohužel nejde o přehnané tvrzení. Musíme vzdát chválu odpočinku. Je to však ošemetná záležitost. Nebudeme pak osočeni, že oslavujeme lenost, že nejedeme s dobou, ale v protisměru? Nebylo by se čemu divit. Popravdě řečeno, copak dnešní člověk ještě dokáže zaslechnout a přijmout Kristovo pozvání, aby si odpočinul?

Vydalo nakladatelství Doron

cena 199,- Kč

DOBRODRUŽSTVÍ
S JEŽÍŠEM

VZÁCNÉ SETKÁNÍ

Představ si, že se můžeš setkat s některým slavným zpěvákem, hercem, s královnou či s prezidentem.

Koho považuješ za významnou osobnost a s kým se chceš setkat?

Blank lined notepad for writing.

Jak se připravit na takové výjimečné setkání? A co tehdy, kdyby ta osobnost měla přijít k tobě domů?

- pořádně si uklidíš
- připravíš si nejlepší oblečení
- koupíš nebo vyrobíš dar
- nachystáš výborné pohoštění
- nezapomeneš na fotoaparát

Napiš, co ještě:

Blank lined notepad for writing.

A teď si představ, že by k vám domů přišel Pán Ježíš. Jen tak na skok – jako dobrý přítel. Najednou by stál před tebou.

Přemýšlej, co byste dělali. O čem mu chceš popovídat?

Blank lined notepad for writing.

Vezměte a jezte z toho všichni: toto je moje tělo, které se za vás vydává.

Vezměte a pijte, toto je kalich mé krve...

Víš, kdy se setkáš s Pánem Ježíšem? Během **mše svaté** v Eucharistii. Ve chvíli **proměnění** se na slova kněze chléb proměňuje na Ježíšovo tělo a víno na jeho krev.

Poskládej podle vzorku jednotlivé části oltářního ubrusu a zjistiš, kdy se konala první mše svatá.

LE	BĚ	E.	ÍV	OS
	EČ	DN		EŘ
MP		HE		

Blank boxes for a word search puzzle.

Pán Ježíš se nám každý den nabízí za pokrm. Přijímání proměňuje i mě, dává mi milosti a dary, pomocí kterých můžu přinášet to nejlepší ovoce – dobro a lásku.

Jak nejlépe prožít toto vzácné setkání s Ježíšem?

- Na mši svatou jdu s čistým srdcem a ve svátečním oblečení.
- Pokusím se přijít do kostela dříve a v tichosti se připravím na setkání s Ježíšem.
- Všímám si, co se děje na oltáři a soustředěně poslouchám slova kněze, o kterých přemýšlím. S obětními dary i já předám Ježíšovi své starosti a radosti.
- Během proměnění se soustředím a vítám Ježíše mezi námi.
- Po mši svaté neodcházím hned, ale děkuji Ježíši za možnost být s ním.
- Zapamatuji si nějakou myšlenku ze mše svaté, která mě může doprovázet následující dny.
- Na mši svatou se pokusím přijít i během týdne a pozvu na ni i někoho blízkého.

Obrázek na památku

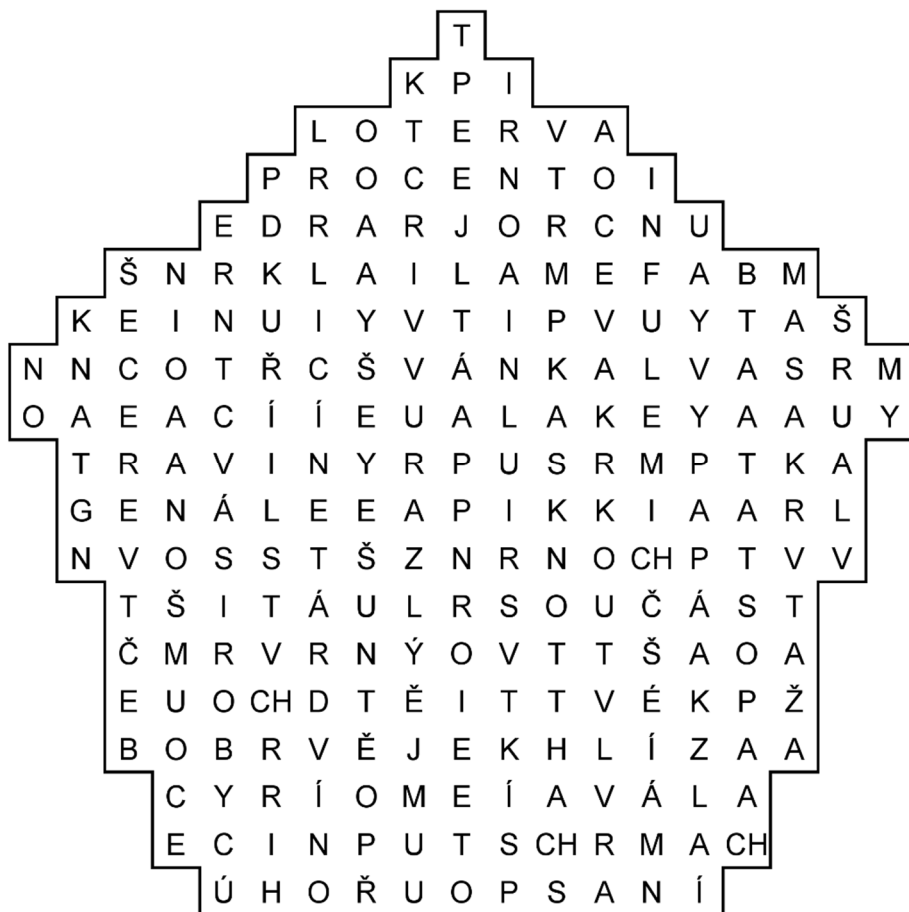
Vzácný dar, který nám dal Pán Ježíš v Eucharistii, ti bude připomínat obrázek monstrance.

Potřebuješ: výkres A3, štětec, zlatou nebo žlutou temperovou či prstovou barvu, nůžky, lepidlo, kousek bílého nebo krémového papíru, malý obrázek Pána Ježíše, drobnosti na ozdobu.

Postup: V horní části výkresu z otisků udělej rukou slunce, které představuje nekonečnou Boží lásku k nám. Z bílého nebo krémového papíru vystříhni kruh – obrázek hostie, který se dá otevřít. Do vnitřní části nalep obrázek Pána Ježíše. Po zaschnutí barvy nalep kruh na výkres do středu slunce vytvořeného z otisků rukou. Domaluj stojan monstrance a ozdob drobnými ozdobami.

Velký papež Lev XIII. nejen miloval Pannu Marii, ale byl citlivý i na potřeby lidí. Svou encyklikou, kterou vydal právě v květnu před 132 lety zahájil nový počátek sociálního učení Církve. V tajence je latinský a český název encykliky.

Apač; apostata; aspiranti; atol; bary; bobr; Caen; čtverec; čubr; dráteníci; elán; emise; etol; gratulace; hlíza; hnojivo; chamr; chata; infule; Jeep; kala; knot; kord; krkavec; kuří; laso; laur; masakr; muka; olše; onen; orat; orli; papá; pitvy; procento; protéza; psaní; psík; ruce; sáně; siroby; sláva; součást; sráz; stupnice; šaty; šitá; šití; šunt; šupinuška; tank; tempo; traviny; tvrzení; úhoř; unie; upír; ustanovit; Váša; víko; víno; vlak; vrty; žalm

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 10. a 24. května po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pout' v Lubném

Mše svatá v sobotu 13. května v 10:00 hod.

Oslava Dne matek

V neděli 14. května od 15 hodin v Dolních Loučkách na farním dvoře.

Pout' ve Vratislávce

Mše svatá v sobotu 27. května v 10:00 hod.

1. svaté přijímání v Dolních Loučkách

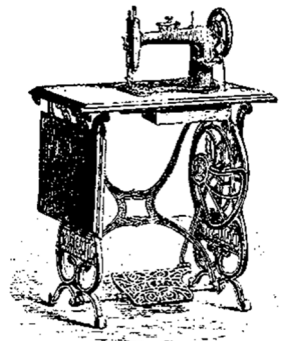
V neděli 4. června. Čas bude upřesněn.

Změna vyhrazena

Prosba

Hledá se pro zapůjčení starý šicí stroj Lada 77. Konkrétně jde o stehovou desku ze stroje, podle které by bylo možné vyrobit novou. Bez poškození bude vrácena. Pomůžete?

Více info u pana faráře.

Něco na závěr...

Na venkovskou faru přijde tulák a spustí: "Jsem věřící, prosím si o almužnu."

"Tak alespoň udělej kříž, když jsi věřící," vybědne ho farář.

"Ve jménu Otce i Ducha svatého."

"A kde máš syna?"

"Tam na dvoře si prohlíží slípky."

V Římě říká průvodce poutníkům: "Jsme na Navotském náměstí. Jsou zde tři nádherné kašny a lidé do nich vhadzují mince s přáním, aby se sem zase vrátili. Mohu potvrdit, že tato pověra skutečně funguje. Na tomto náměstí totiž působí hodně kapsářů, všimnou si, kam turista dává peněženku a pak mu ji vytáhnou. Když pak turista pozná, že ji nemá, skutečně se vrátí na toto náměstí a hledá ji, ovšem marně."

Manželka povídá manželovi: „Dnes můžeš jít do hospody, ale do 20:00 budeš doma!“

„Dobrá, souhlasím, jak myslíš. Do osmi zůstanu doma, ale pak mě do rána nečekej...“

Babička se ptá dědy: „Proč ten náš vnouček nechce spát? Nemám mu zaspívat ukolébavku?“

Děda: „Zkus to s ním nejdřív po dobrém.“

Přijde hoch za matkou: „Mami, víš, kolik pasty je v zubní pastě?“

„Nevím, kolik?“

„Od gauče přes stůl až k televizi.“

„Můj muž mi denně dělá přednášku, jak uměla vařit jeho matka,“ stěžuje si Julča.

„To můj dělal taky.“ Na to Eva.

„A už to nedělá?“

„Ne! Začala jsem mu říkat, jak můj táta uměl vydělat velký prachy.“

Toníček vypráví ve škole po prázdninách: „Strašně jsem se lekl, když maminka onemocněla, protože jsem si myslel, že nám bude vařit tatínek.“

V hodině němčiny: „Tak jak se řekne pán bůh?“

„A jak to mám, hergot, vědět?“